

மலிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

ஆசிரியர்: லாமினிக் ஜீவா

டிசம்பர் 1978

சு. வைத்தியாசிவதம்

கலை, இலக்கிய மாநாடு இதழ்

மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி

துணிகள் பளிச்சிட எம்டிஸ்

MALIKAI PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

தமிழக சரிசரிப்பாட்டுப் பரிசு
EMIDEES

நறுமணத்திற்கு
 நுரை வளத்திற்கு

தூய்மையாக்கும் ஆற்றலுக்கு வேறெந்த சோப்பும்
 எம்டிஸ் சோப்புக்கு ஈடாகாது

உபயோகித்து நீங்களே அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

எ ம டி ஸ்

இலக்கியில் சகல பகுதிகளிலும் கிடைக்கும்

8701 111100

மூலக்கூறு தூய்மையாக்கும் சகல பகுதிகளிலும் கிடைக்கும்

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
 யாதிநியை கலைகளில் - உள்ளம்
 சடுபட்டுடன்றும் நடப்பவர் - பிறர்
 சனநிலை கண்டு தள்ளுவார்.

பகுஜனகாலது ஆணர்

128

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

டிசம்பர், 78

முகவரி:
 ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா
 234B- கே. கே. எஸ். வீதி
 யாழ்ப்பாணம்
 இலங்கை

MALLIKAI
 Editor: Dominic Jeeva
 234B, K. K. S. Road,
 JAFFNA.
 Sri Lanka

மலலகை

மல்லிகையில் வெளி
 யாகும் கதைகள், கவி
 கனில்வரும் பெயர்கள்
 நிகழ்ச்சிகள் யாவும்
 கற்பனையே
 சிந்தனை, கருத்து
 எல்லாம் ஆக்கியோர்
 தனித்துவம்
 போற்றப்படும் அவரே

புதிய ஆண்டு பிறக்கின்றது. அடுத்த இடம் புதிய
 ஆண்டில் பொங்கல் இடமூலம் மலர இருக்கின்றது.
 புதிய ஆண்டில் புதிய சந்தாதாரர்களைச் சேர்க்க
 எம்முடன் ஒத்துழைக்கும்படி ஆர்வமுள்ள இலக்கிய
 நண்பர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

1979 - ம் ஆண்டைக் குழந்தைகள் ஆண்டாகப்
 பிரகடனப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. குழந்தைகள் சிறப்
 பிதழ் ஒன்றையும் வெளியிட உத்தேசித்துள்ளோம்.

பல்வேறு இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றித் துணிச்
 சலாக எழுதுங்கள். கவிதை, சிறுகதை மாத்திரம்
 சிறுஷ்டிகளல்ல. புதிய ஆக்கங்களையும் பார்வை வீச்

சுக்களையும் எழுத்தில் வடிக்கப் பாருங்கள். அதை
 வரவேற்கக் காத்திருக்கின்றோம், நாம்.

5 - வது ஆண்டு மலரும் இந்த 1979 - ம் ஆண்
 டித்தான் மலர இருக்கின்றது. அதை ஞாபகப்
 படுத்தும் முகமாக இம்முறை புதிய முறையில் சில
 வற்றைச் செய்ய முனைந்துள்ளோம்.

சகலருக்கும் புதிய ஆண் டு மகிழ்ச்சியையும்
 சந்துஷ்டியையும் நல்க வாழ்த்துகின்றோம்;

— ஆசிரியர்

* எழுத்தாளரும் இலக்கிய நண்பர்களின் நண்பருமான திரு. ச. வித்தியானந்தன் யாழ். பல்கலைக் கழகத்தின் உப வேந்த ராகப் பதவி உயர்த்தப்பட்டுள்ளார். அன்னாரைப் பாராட்டிப் பலர் வாழ்த்துத் தெரிவித்துள்ளனர். அவ்வாழ்த்துக்களில் நாமும் கலந்து கொள்ளுகின்றோம்.

* எழுத்தாளரான 'நந்தி' யாழ். பல்கலைக் கழகத்தின் கைதடி மருத்துவ பீடத்திற்குப் பேராசிரியர்களில் ஒருவராக நியமிக்கப் பட்டுள்ளார். அவரை மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டுவதில் மல்லிகை முந்திக் கொள்ளுகின்றது.

* எழுத்தாளர் திரு. செ. யோகநாதன் கடந்த மாதம் இலக்கியப் பயணமொன்றை மேற்கொண்டு தமிழகம் சென்றுள்ளார். அவர் ஒரு மாதம் தமிழகத்தில் தங்கிப் பல இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்தித் துத் திரும்ப எண்ணியுள்ளார்.

* எழுத்தாளர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் கொழும்பில் சோவியத் தகவல் நிலையத்தில் வேலைப் பொறுப் பேற்று அங்கு கடந்த மாதம் தொடக்கம் பணியாற்றுகின்றார்.

* இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர் திரு. முருகபூபதிக்கு வருகின்ற ஜனவரி மாதம் திருமணம் நீர்கொழும்பில் நடைபெற இருக் கின்றது.

* வானம்பாடிக் கவிஞர் சிற்பி அண்மையில் வெளிவந்த 'கிழக்கே போகும் ரயில்' படத்திற்குப் பாட்டெழுதியுள்ளார். ஆனால் அப் பாடல் படத்தில் இடம் பெறவில்லை.

* 'கடல் புரத்தில்' நாவலை எழுதிய வண்ண நிலவனின் மயான காண்டம் என்ற கதை 16. மி. மீ. படமாகிறது. இப் படத் தைப் புவியரசு தயாரிக்கின்றார்.

* தமிழக - இலங்கை இலக்கியத் தொடர்பு சம்பந்தமாக உழைத்து வருபவர் மாத்தனையைக். சேர்ந்த திரு. பத்மநாப ஐயர். மிக அமைதியாக இருந்து கொண்டு ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் தனது சேவையைச் செய்து வரும் இவர், அதற்காகக் கடுமையாக உழைத்து வருகின்றார். வாசகர் வட்டம் தொகுத்து வெளியிட்ட 'அக் கரை இலக்கியம்' வெளிவருவதற்கும் இவரே முழுக் காரணமாக இருந்தவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

சூராவளிச் சோகம்

தேசத்தையே — தேசத்தின் ஆத்மாவையே — சிதறிச் சீரழிக் கும் வண்ணம் சுற்றிச் சுழற்றி, ஆட்டிப் படைத்த சூராவளிக் கொடுமை தணிந்து விட்ட போதிலும் கூட, அதன் தாக்கம் இன் னமும் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பிரதிபலித்துக் கொண்டு தானிருக்கிறது.

புயல் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, பொலநறுவை போன்ற பகு திகளைத் தாக்கி, அப் பிரதேசங்களின் ஒவ்வொரு அடி மண்ணையும் நாசப்படுத்தியதால் ஏற்பட்ட பேரழிவில் சிக்கிச் சீரழிந்த மக்களின் பாரிய துயரத்தில் நாமும் மானஸீகமாகப் பங்கு கொள் ளுகின்றோம். அந்த மாபெரும் சோகத்தை நாம் மனதால் புரிந்து கொள்ளுகின்றோம்; நமது பூரண அனுதாபங்கள்.

சூராவளிக் காலத்தில் பொறுப்பற்ற வதந்திகள் கட்டிவிடப் பட்டன. பொறுப்பான பத்திரிகைகள் பொய்யான தகவல் செய் திகளைப் பரப்பப்படன் வெளியிட்டுப் பரப்பிப்புக்கு இன்னும் மெருகு ஏற்றின. மரணமடைந்தவர்களின் தொகையை மிவகப் படுத்திக் கயிறு திரித்தன. இதனால் எது உண்மை என்றே தெரியாத பொது மக்கள் அலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டனரே தவிர, உடனடியாக இயங்க முடியாமல் முடமாக்கப் பட்டனர்.

இது இந்த நாட்டுக்கே ஓர் அனுபவமாக அமையட்டும்.

மக்களிடையே ஒருவகைப் பயப் பிராந்தி, மனக் கிலேசம், விரக்தி, மனச் சோர்வு போன்றவைகள் தோன்றுவதற்கு இவை களே ஆதிகாலாக அமைந்திருந்தன.

நெருக்கடி நேரத்தில் மக்களைத் திரட்டி அவர்களது ஆக்க பூர்வமான செயலை நெறிப்படுத்திச் செயலாக்குவதை விட்டு விட்டு — அதுதான் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளின், உண்மையான மக்கள் தலைவர்களின் கடமை என்பதை மறந்து விட்டு — சுமமா சாக்காட்டு ஓலமிடுவது எத்தகைய பீதியைத் தரும் என்பதை நாமே நன்குணரக் கூடியதாகவுள்ளது.

ஒரு தேசத்தில் ஏற்பட்ட பாரிய சோக சம்பவங்களை — அதன் உண்மையான தாற்பரியத்தை அசட்டை செய்து முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் மறைப்பது எத்தகைய தவறே, அதே போல, அதற்குத் தவறான அதிக அதிகரிப்பும் தகவல்களைக் கொடுத்து முக்கியத்துவம் கொடுப்பது தவறானதாகும். காரணம் மக்கள் திகைத்துப்போய் விடுவார்கள். செயலற்று, ஆற்றலிழந்து, விரக்தி யுற்று, மனமொடிந்து ஆழிவார்கள்.

சில தலைவர்களும் பொறுப்புள்ள தினசரிகளும் இந்தத் தவறையே செய்துள்ளனர் என்பதைக் குறித்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

இதைவிட இன்னொரு அபாய அம்சத்தையும் எம்மால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. அப்பகுதி மக்கள் அனைவரும் அழிவுற்று, நலிவுற்று, உடமை இழக்கப்பட்டு, உண்ண, உடுக்க வழியற்று உதவி கோரி அந்தரப்பும் நிலையில் அரசியல் லாபம் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு பலர் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். — அசிங்கம்!

இது ஒரு கொடுமையான மனிதாபிமானமற்ற செயல் என்பதே நமது கருத்தாகும்.

இதையும் மீறி 'யாழ்ப்பாணத்தான் — மட்டக்களப்பான்' என்ற பேத உணர்வு கற்பிக்கப்பட்டுச் சச்சரவிடுவது கஷ்டப்படும் மக்களையே அவமதிப்பதாகும்.

ஒரு பொதுப் பிரச்சினையில் — பாரிய கஷ்டத்தில் — மக்கள் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து அந்தத் துக்ககரமான சூழ்நிலையில் இருந்து பாதிக்கப்பட்ட மக்களை விடுவிக்கப் பாடுபடுவதற்குப் பதிலாக, நமது சொந்த அரசியல், மாகாணக் கோபதாபங்களைப் பகிரங்கப்படுத்திச் சச்சரவிடுவது ஒரு நாகரிகமான சமுதாயத்திற்கோ நாட்டிற்கோ நல்லதல்ல; வெட்கக்கேடானது!

நம்மை நாமே தாழ்த்திக் கொண்டுவிட்டோம்;

'அரசியல், சாதி, இனம், மொழி, பிரதேசம் அத்தனையையும் மறந்து துன்பப்பட்ட மக்களுக்கு நாம் சகலரும் சேவை செய்ய வேண்டும்' எனச் சகல தரப்பினரும் சொல்லிக் கொண்டே இந்தப் பிரச்சினையை அணுகுகின்றார்கள். அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு காரியமாற்றுபவர்களே பரஸ்பரம் குற்றச் சாட்டுகளை அள்ளி வீசித் தம்மைத் தாமே அசிங்கப்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

தேசத்தின் பல்வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் அனைவரும் மனித உணர்வு பூர்வமாக இந்த ஆபத்தில் தம்மால் இயன்ற உதவிகள் அத்தனையையும் செய்திருக்கின்றனர். இன்னமும் செய்து வருகின்றனர். வெளிநாடுகளும் பாரிய உதவிகளைச் செய்துள்ளன. அரசாங்கமும் உதவி செய்தது.

இப்படியான உதவிகள் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குப் போய்ச் சேர்வதில்லை என்றொரு குற்றச்சாட்டும் சொல்லப்படுகின்றது. மக்களின் இந்த அவல நிலையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சமூக விரோதிகள் இடையே நின்று விழுங்கிப் பசிதீர்த்துக் கொள்ளாமல் சகலரும் விழிப்பாக இருந்து செயல்பட வேண்டும். அதற்கு ஆக்கபூர்வமான அமைப்புக்களை உருவாக்கி உழைக்க வேண்டும்.

நமது தேசத்தில் ஒரு பகுதி மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இந்தப் பாரிய கஷ்டத்தில் நாம் அனைவரும் தோளோடு தோள் நின்று அவர்களது சிரமங்களில் பங்கு கொள்வதுடன் இதிலிருந்து பல பாடங்களைத் தெரிந்து கொள்வதும் வருங்காலத்திற்கு நல்ல படிப்பினையாக அமையக் கூடும்.

ஈழத்தில் தோன்றிய சிருஷ்டி இலக்கிய மும்மூர்த்திகள். இலங்கையர் கோன், சம்பந்தன், வைத்தியலிங்கம். இலங்கையர்கோன் முன்னரே அட்டைப் படமாக வந்து விட்டார். இப்பொழுது இடம்பெறுபவர் வைத்தியலிங்கம். அடுத்து சம்பந்தன் இடம்பெறுவார். இவர்களைப் பற்றித் தெரியாத இளந் தலைமுறையினர் தகவல்களைத் தெரிந்து கொள்வது நல்லது.

— ஆசிரியர்

ஒரு முன்னோடியின் மொளனம்

'தங்கதேவன்'

ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள் னும் சிருஷ்டி முனைப்பு இருக்கிறதென்கிறார், சி. வைத்தியலிங்கம். அந்த முனைப்பின் புற உருதான் லெக்ஸ்.

தம்முடைய பதினைந்தாவது வயதிலிருந்து, முப்பத்தைந்தாவது வயது வரையிலான காலத்தில், ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்திற்குச் சிறப்பான பங்களிப்புச் செய்த இம் முன்னோடி; 'முப்பத்தைந்தாவது வயதுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் தாங்கள் பேனாவைக் கைநழுவ விட்டமைக்குக் காரணமென்ன?' என்று கேட்டபோது இதனைச் சொன்னார்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் தமக்குத் திருமணம் நடந்தேறியது என்றும், அதனால் சிருஷ்டி முனைப்பு திசை மாறியதென்றும் சொன்னார்; இது வெறும் பகடியில்லை; தம்மையே ஆய்ந்து, அதற்குத் தான் கண்ட விடையாகவே உணர்ந்து, ஸீரியஸ் ஸாகசு சொன்ன பதில், இது:

முப்பதுகளில், தமிழகத்து எழுத்தாளர்களிடத்து — முக்கியமாக, புதுமைப்பித்தன்,

ந. சி தம் பர சுப்பிரமணியன், சி. சு. செல்லப்பா, கு. ப. ராஜகோபாலன் போன்றோரிடத்து ஏற்பட்ட ஈடுபாடு, நாமும் எழுதினாலென்ன என்ற எண்ணத்தைக் கொடுக்க, அதன் பயனாய்ப் பேசை பிடிக்க ஆரம்பித்த இவருக்கு, கல்கியிடமும், கு. ப. ரா. விடமும் அயராது பக்தி இருக்கிறது. தம் உள்ளத்தைத் தொட்டவர், கு. ப. ரா. தானும். எழுத்தாற்றலால் தமிழ்க் கலைகளைத் தலைநிமிரசு செய்தவர் கல்கி என்ற பெருமதிப்பு. கல்கியின் இலங்கை வருகையின் போது தாம் அவரைச் சந்தித்தது, தங்கள் விடுதிக்குக் கல்கி வருகை தந்தது, 'பாற்கஞ்சி' கதையை ஆனந்தவிகடன்னுக்கு அனுப்பியது, எழுத்துலக வாழ்விலேயே முதற் தடவையாக எழுதிப்பெற்ற பணம்— இருபத்தைந்து ரூபா — அந்தக் கதைக்குக் கிடைத்தது—இவையெல்லாம் சம்பந்தப்பட்ட நினைவுகளில் ஆழ்ந்து, கதை கதையாகச் சொல்ல இயலாது, அவருக்கு.

அதோடு, 'ஈழகேசரி' பற்றியும்.

'பாட்டைசாரி' என்ற பெயரில் தொடர் பத்திகள் எழுதியது. 'சஞ்சயன்'- விருப்பு வெறுப்பு பற்று உண்மை பேசுபவன் என்று அர்த்தம் இந்தச் சொல்லுக்கு- என்ற பெயரில் விமரிசனங்கள் எழுதியது, பின்னொரு காலத்தில் தொடர்ச்சியான வானொலி விமரிசனங்கள், இவையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். சில சிறுகதைகளை, 'ரவீந்திரன்' என்ற பெயரிலும் எழுதினர்.

இலக்கியம் படைப்பதிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டாலும், இலக்கியத்திலிருந்து அவரால் ஒதுங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. வைத்தியவிங்கம் என்ற மனிதருள் இருக்கிற தரமான ரசிகள். அவரை இலக்கியத்திலிருந்து ஒதுங்கிப் போக விடுவதில்லை, தமிழ் இலக்கியத்துடன், தொடர்ந்த, நெருங்கிய பரிச்சயமும், அதன் பயனான சொந்தக் கணிப்பீடுகளும் அவருள் உள்ளன. ஆங்கில இலக்கியத்தோடும் அப்படியே, தினசரி, இரவு பன்விரண்டு மணிக்குப் படுக்கைக்குப் போகும் முன்பு, ஒன்றரை, இரண்டு மணி நேரமாவது படிப்பது வழக்கமாகி விட்டிருக்கிறது.

மேல் நாடுகளில் சமூகப் புரட்சிக்கு வித்திட்ட எழுத்துக்கள் போல இன்னமும் தமிழில் எந்த ஒரு படைப்பும் உருவாகி விடவில்லையே என்பதுதான் தமது ஆழ்ந்த கவலைக்கும் அக்கறைக்கும் உரித்தான விஷயமெனக் குறிப்பிட்டவர், பின்னும் சொன்னார்: 'உமது கட்டுரையில் இதை முக்கியமாகச் சொல்லும்'

அநுபவமும், அறிவும், அர்ப்பணிப்புக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகிற அப்படியானதொரு படைப்புத்தான். கருத்துக்கு வலுக் கொடுத்து சமூகத்தில்

சுவைத்தல் வேண்டும்

நில்லுங்கள் இனிவேண்டாம் நீங்கள் இப்போ நிறுத்துங்கள் உம்பேச்சைப் புவிச்சுப் போச்சு...! சொல்லுங்கள் நாளெல்லாம் மேடை ஏறிச் சொல்லாலே மழைபெய்தீர் சுகம்தான் என்ன? வசந்தங்கள் எம்வாழ்வில் வீசும் என்றீர் வளமாக எம்வாழ்வு சிறக்கும் என்றீர்... நலிந்திங்கே உயிர்போக நாடி சோர நாளெல்லாம் மாடாகி நலிகின்றோம் நாம்.

கதையெல்லாம் கேட்டிப்போ சலித்துப் போனோம். கற்பனையில் வாழ்ந்துவிட்டோம் களைத்துப் போனோம். இதையெல்லாம் இனிமேலும் சகிக்க மாட்டோம்...! இனி நாங்கள் புதுவாழ்வைச் சுவைத்தல் வேண்டும்!

— விக்னேஸ்வரன்

பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வல்லது என்று அவர் நம்புகிறார்.

இந்தக் குறைபாட்டை நீக்க ஜெயகாந்தன், ராஜம் கிருஷ்ணன் போன்றவர்களால் முடியும் என்று எதிர்பார்க்கிறார். ஜெயகாந்தனிலும், ராஜம் கிருஷ்ணனிலும் அவருக்குப் பெருத்த ஈடுபாடும் எதிர்பார்ப்பும் இருக்கிறது.

இவர்களைப் போல வேறு சிலரைத் தவிர, பெரும்பான்மையான தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அநுபவமும், அறிவும், அதனால் ஆழமும் அற்றே, தமது படைப்புக்களைப் படைக்கிறார்கள் என்று கவலை தெரிவித்தார்.

இந்தத் தகுதிகளின்றி ஆக்க ஸ்ரீமமான இலக்கியம் படைக்க முடியாது என்ற இந்தக் கொள்கை, இந்த நம்பிக்கை தான் அவரை மீண்டும் பேரூ பிடிப்பதிலிருந்து தடுத்து விட்டிருப்பதாக இருக்கிறது.

எழுதும் ஆசை குமிழ்விடுகிறதாம். போன வருஷத்துக் கலகத்தில் விரட்டப்பட்டுத் தமது சொந்த மண்ணுக்குப் போனவர்கள் திரும்பியிருக்கவே கூடாது என்று அவர் சொல்கிறார். எந்த ஒரு சமூகத்தின் வாழ்விலும் எப்போதோ ஒரு முறை இப்படியாகச் சம்பவிக்க நேர்கிற அந்த உந்தமான தருணத் தந்த வாய்ப்புக்களைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்தி நாம் புதியதொரு பொருளாதாரத்தைக் கட்டியெழுப்பியிருந்திருக்க வேண்டும் என்று பச்சாத் தாபப் படுகிறார். இந்த ஆசையதார்த்தத்தில் நிறைவேறுது போனாலுங்கூட, தம் பேரூவால் இந்தப் புதிய பூமியை வளரந்து பார்க்க ஆசை கொண்டாராம்.

‘அதற்கு எங்கள் வன்னிப் பக்கத்துக் காடுகள்தான் நிலைக்களனாய் அமையும். இந்தப்

புதிய வாழ்வு தொடங்கியிருந்திருக்க வேண்டிய அக் கன்னி மண்ணைப் பற்றி எனக்கு அறிவு போதாது. அந்த மண், அதன் மக்கள், மரஞ்செடி கொடிகள், அங்கு ஊசாடுகிற பறவைகள் விலங்குகள், நீர் நிலைகள் இவையெல்லாவற்றுடனுஞ் சொந்தம் வேண்டும். இது இல்லாமல் அது சாத்தியமில்லை. எனக்கோ அந்த மண்ணின் அருபவங்களை இந்த வயதில் தரிசிப்பதும் முடியாது. எனவே, இந்த ஆசையும் நிறைவேறுதுதான் போகப் போகிறதோ.....’

நானுக்கு நான் புதுவீறும் பொலிவும் பெற்று வருகிற தமிழ் வசனநடையின் வளர்ச்சி பற்றி அவருக்கு மகிழ்ச்சி உண்டு.

இலங்கையர்கோனும் வைத்தியலிங்கமும் ஒரே நாற்றங்காலில் முளைகொண்ட பயிர்கள். சொந்த மச்சானும், மச்சானும். ஏழாலைக் கிராமத்தின் செம்பாட்டு மண்ணும், அம்மண்ணிற்கழிந்த தம் இளமை வாழ்வும், இந்த அறுபது வயதிலும்- இத்தனை வருட நகர வாழ்க்கைக்குப் பின்னும்- அவருள் பசுமை பூத்துள்ளன. ‘இலங்கையர்

1979 - க்கு ஒரு புதுமையான கலண்டர்

ஆனந்தா வாரக் கலண்டர்

* ஒரு கலண்டரில் நீங்கள் எதிர் பார்க்கும் எல்லா விவரங்களும் அடங்கியது.

* அழகிய படங்களுடன் கூடிய மட்டையில் பொருத்தப் பெற்றது

ரூபா 4-50

(பாசலிற் பெற ரூபா 5-50 அனுப்புங்கள்)

ஆனந்தா புத்தகசாலை

226, காங்கேசன் துறைவீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கோன், அப்ப சரியான குழப்படி, குறும்புக்காரன். நாடகத்தன்மை அப்போதே அவனில் தலைகாட்டத் தொடங்கியிருந்தது என நினைவு கூர்கின்றார், துடினமாம்!

இந்த நினைவுகளில் இன்றொரு பிணைப்பும் உண்டு. இலங்கையர்கோனின் தங்கை, மலர்கிற பன்னிரண்டு வயதுப் பருவத்தில் வாடி உதிர்ந்த பூ. 'அழியாப் பொருள்' கதாநாயகி. கலைமகளில் வெளியான அந்தக்கதை 'என் மனதில் நீறு பூத்திருந்த நெருப்பை' என்கிவிட்டு விட்டாயே' என்று இலங்கையர்கோனை இவருக்கு எழுதவைத்தது.

பதினெட்டு வயது வரை கமக்காரகைவே வாழ்ந்தவரை, இன்னமும் கிராம வாழ்வு கவர்கிறதாம். அவர் மொழிகளிலேயே சொல்வதானால், 'வீசும் காற்றும், எறிக்கும் நிலவும், ஊறும் நீரும், விடிகாலை இறைப்புக்கு முன், வாய்க்காலின் குறுமணலில் புரள்கிற ரசிகனால் தான், ஒரு கலைஞனாகப் பரிணமிக்க முடிந்தது. சிருஷ்டி முனைப்பு திசைமாறியதும், மீண்டும் அந்த ரசிகனே ஆக்கிரமிப்புக் கொண்டானாம்.

பெரிய புராணம், சிலப்பதிகாரம், வில்லி பாரதம், ஆண்டாள் பாடல்கள் இவற்றில் ஆழ்ந்து போய்விடுகிற வைத்திய விங்கத்தாருக்கு, அதே விதமாக ஜேசுதாஸ் பாடிய "காஞ்சிப் பட்டுடுத்தி..." போன்ற சினிமாப் பாடல்களிலும் லயிப்புக்கொண்டு விட முடிகிறது.

மூன்று மக்களுக்கு — ஒரு மகன், இரண்டு மகன்மார்தந்தையாரான வைத்தியலிங்கம், அவர்களை ஆளாக்கி விட்ட திருப்தியுடன், உத்தியோகத்திலிருந்தும் ஓய்வு பெற்றவராகத்

நமது தார்பீக அரசு மக்கள் மேற்கொண்டுள்ள அபரிமிதக் கரிசனையால் இந்நாட்டிலுள்ள, இந்நாட்டிலில்லாத சகலவையும் இறக்குமதி செய்யப்போகிறதாம்.

இங்கு டாக்டர்கள் பற்றாக்குறை. எனவே பிற நாட்டிலிருந்து தரமான டாக்டர்களை வரவழைக்கப் போகிறார்கள்.

பிறநாட்டு டாக்டர்கள் வந்து இங்குள்ள நோயாளிகளை விரைவிற்குணப்படுத்திவிட்டால்—

இங்கு நோயாளிகளே இருக்கமாட்டார்கள்.

அதற்கென்ன, நோயாளிகள் இல்லாவிட்டால் நமது அரசு பிறநாடுகளிலிருந்து தரமான நோயாளிகளையும் இறக்குமதி செய்யும்.

தம் வாழ்வை அமைதியாக நடத்துகிறார். தம் வாழ்வில் பெற்ற பெரும் பேறுகளில் ஒன்றாகத் தம் மனைவியார் அம்பிக்கை அவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

உலகில் தன்னை இப்போது கவருகிற இன்பங்களைத், தான் ரசிப்பவற்றை, அவர் சொன்னார்; காளிதாசன் நாடகங்கள், நல்ல கர்நாடக சங்கீதம், தூரக் காற்றில் மிதந்து வரும் நாதஸ்வர இசை; இவற்றைவிட, அன்றும் இன்றும் தமக்கு அமைதியும், புத்துணர்வுமும், உற்சாகமும் தந்து வருகிற ஒன்றையும் விசேஷமாகச் சொன்னார். இலக்கிய நண்பர்களுடன் அளவளாவும் இனிமையான நேரங்கள்.

விடை பெறுகிற சமயத்திலும் அதையே குறிப்பிட்டு, என்னை முந்திக் கொண்டு நன்றியும் சொன்னார்.

அவருடைய கதைகளின் தொகுப்பொன்றை எதிர்பார்க்கிற தேவையும் ஆவலும் எமக்குண்டு.

பொருளும் இன்பமும்

முருகையன்

‘அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடைதல் நூற்பயன்’ என்று பழைய பெரியவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். மனிதனொருவன் தன் வாழ்நாளில் ஈட்டிக்கொள்ள வேண்டிய உறுதிப் பொருள்கள் அறமும், பொருளும், இன்பமும், வீடும் என்பர். இவற்றுள் அறம்பற்றியும் வீடு பற்றியும் தமிழில் எழுந்த இலக்கியங்கள் மிகப்பல. அவை நீதி இலக்கியங்களும் சமய இலக்கியங்களுமாம்: பொருள், இன்பம் ஆகிய உறுதிப் பொருள்களைத் தமிழ் இலக்கியம் எவ்வாறு கையாள்கிறது என்பது பற்றிச் சில குறிப்புகள் இங்கு தரப்படுகின்றன.

பொருளும் இன்பமும் மனித வாழ்வின் முதன்மையான கூறுகள்; என்றாலும் இவற்றை ஈட்டும் முறைமை, நுகரும் முறைமை ஆகிய கருமங்கள் இலக்கியத்துக்குப் புறம்பானவை. அவை பொருளியல், விஞ்ஞானம், உடலியல், உளவியல் முதலான அறிவுத் துறைகளுக்கு உரியவை. இவ்வறிவுத் துறைகள் பற்றிய நூல்கள் சிற்சில, பழந்தமிழில் எழுந்தன என்பது உண்மையே. ஆயினும் இவ்வறிவுத் துறைகள் பழந்தமிழகத்தில் விரிவாக ஆராயப்படவில்லை என்றே கூறுதல் வேண்டும். மேற்கூப்பல அறிஞர்கள் ஊன்றி ஆராய்ந்து, விரிவான நூல்கள் பலவற்றை அண்மைக் காலத்தில் எழுதியுள்ளனர். அவற்றைத் தழுவி யும் மொழி பெயர்த்தும் தமிழ் நூல்கள் பல இக்காலத்திலே எழுந்துள்ளன: பொருளும் இன்பமும்பற்றிய அறிவுத்துறைப் புது நூல்கள் அவை.

பொருளும் இன்பமும் பற்றிய இலக்கிய நூல்கள் தமிழில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன?

ஈமக்குக் கிடைப்பனவாகிய மிகப் பழைய இலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள், அவை அகம் எனவும் புறம் எனவும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் இன்பம் பற்றியவை எனவும், புறப்பொருள் இலக்கியங்கள் போர், அரசியல், வீரம், அறம் பற்றியவை எனவும் பருமட்டாகக் கூறலாம். பொதுவாக நோக்கும் போது, பொருளையும் இன்பத்தையுமிட்டுப் பரிவோடும் விரிவோடும் பேசியவை சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களே. இன்பப் பொருளைத் துறைகளாகவும் துணைகளாகவும் வருத்தது சங்கத் தமிழ் அப்பொருளை முதல் எனவும் கரு எனவும் உரி எனவும் பிரித்தது சங்கத் தமிழ். உள்ளுறை உவமம் எனவும் இறைச்சி எனவும் நுணுக்கமான உத்திகளைக் கண்டறிந்து

கையாண்டது சங்கத் தமிழ். பொருளீட்டுதல், விருந்தோம்பல், இல்லறம் நடத்துதல் முதலிய மனிதத் தொழிலீடுபாடுகள் எல்லாவற்றையும் பரிவோடு கோக்கிப் படம்பிடித்துத் தந்தது சங்கத் தமிழ். வாழ்க்கையை மதத்தோடு சார்ந்தி அதில் வரும் பொருள் இன்பம் ஆகிய கூறுகளை இழித்தும் பழித்தும் பேசாத பண்பினை உடையது சங்கத் தமிழ்.

ஏனைய காலத்துத் தமிழ்கள் வேறு விதமானவை. உதாரணமாக, இடைக்கால இலக்கியம் உடனியல் இன்பத்தைத் தாழ்த்திப் பேசியது. ஆன்மிகப் பண்புகளுக்கே அதிக அழுத்தம் தந்தது. காதலைப் பற்றிப் பேசுவதானாலும் மனிதக் காதலைப்பற்றிப் பேசாமல், தெய்வக் காதல் பற்றியே பேசலாயிற்று. ஆன்ம நாயகனாகிய ஒருவனே தலைவன் என்றும் அவனே ஆண்மை படைத்தவன் என்றும் கூறிற்று. உயிர்கள் யாவும் பெண்மை படைத்தவை எனவும் அவை எல்லாம் நாயகிகளே என்றும் கூறிற்று. நாயக-நாயகி பாவம் என்று பெயர் பெறும் உணர்வுநிலையை காதல் இலக்கியம் முழுமைக்கும் உட்பொருள் என வியாக்கியானம் தர முற்பட்டது.

‘முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்;
மூர்த்தி அவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்;
பின்னை அவனுடைய ஆசூர் கேட்டாள்;
போர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி ஆணை;
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீந்தாள்;
அகரூள் அகவிடத்தார் ஆசாரத்தை;
தன்னை மறந்தாள், தன் நாமம் கேட்டாள்;
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே’

என அப்பர் பாடும்போது, இறைவனைத் தலைவனாகவும் உயிரைத் தலைவியாகவும் பாவித்துப் பாடும் ஆன்மிக ஈடுபாட்டை நாம் காண்கிறோம். சம்பந்தர் தேவாரங்கள் பலவற்றிலும் இந்த நாயக, நாயகி பாவம் இடம் பெறுகிறது. மணிவாசகரின் திருவாசகத்திலும் ஆண்டாள் பாடல்களிலும் காதலநுபவம் தெய்வாநுபூதிக்கு ஒரு குறியீடாக உள்ளமையை நாம் பார்க்கிறோம்.

ஏன் -- பிறகாலத்து இசைப்பாக்களிலும் சீர்த்தனைகளிலும் கூட, இதே வகையான எண்ணக் கோலத்தை நாம் காண்கிறோம்.

‘நீ போய் அழைத்து வாடி
நீல மேக சியாமள வண்ணனை
நீ போய் அழைத்து வாடி.....’

எனவோ,

‘தூண்டிற் புழுவினைப் பேரல்’ — வெளியே
கூடர் விளக்கினைப் போல்
நீண்ட பொழுதாக — எனது
நெஞ்சம் துடித்ததலை’

எனவோ தலைவி கூறும்போது, உயிரை நாயகியாகவும் இறைவனை நாயகனாகவும் குறிக்கும் மரபு பேணப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். கருக்கமாகச் சொல்வதானால், உலகியல் வாழ்க்கையும்

உலகியற் காதலும், தெய்வாநுபூதிக்கும் தெய்வ பக்திக்கும் குறியீடுகளாக அமைந்து விடுகின்றன; அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கினுள், பொருளும், இன்பமும், வீடும் அல்லது மோட்சமாகிய பேற்றினை அவாவி அதன் கருவிகளாக நின்றுவிட, வீடே முதன்மை பெறுகிறது. அறமும் வீட்டு நெறிக்கு ஒரு துணைக்கருவி ஆகி விடுகிறது.

தமிழ்ச் செய்யுளிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, இந்த நிலை மிக அண்மைக் காலம்வரை நீடித்து வந்துள்ளது. உலகியல் வாழ்வினை ஆன்மிகத்தின் குறியீடாக்கிய அளவில் நின்றுவிடவில்லை, எமது மரபு. உலகியல் ஈடுபாட்டையும் உலகியல் வெற்றிகளையும் உலகியல் மேம்பாட்டையும் இழித்தும் பழித்தும் குறைத்துக் காட்டும் போக்கும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றின் பற்பல காலப் பகுதிலிலே பரவலாகக் காணப்பட்டது. துறவிகள் பலர், சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகளாகவும் இருந்தமையால் இவ்வாறு நேர்ந்தது என்றும் கூறலாம். சமணத் துறவிகள் நிலையாமை என்னும் கருத்தை மிகவும் அழுத்தம் திருத்தமாக வலியுறுத்தி நூல்கள் செய்தனர். அவர்களுடைய நூல்களிலே, யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை எனவெல்லாம் இக்கருத்தானது பலபட விரித்துப் பேசப்படுகிறது. பட்டினத்தடிகள், குமரகுருபரர் முதலிய துறவிகளும் நிலையாமை என்னும் கருத்தைச் சிறப்பாக வலியுறுத்தலாயினர். குமரகுருபரர் தமது 'நீதிநெறி விளக்கம்' என்னும் நூலின் முதலாவது பட்டிலேயே இக்கருத்தை எடுத்தியம்புகிறார்.

‘நீரிற் குமிழி இளமை; நிறை செல்வம்
நீரிற் சுருட்டும் நெடுந்திரைகள்
நீரில்

எழுத்தாகும் யாக்கை; நமரங்காள், என்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று’

என்பது ‘நீதிநெறி விளக்கம்’.

இக்காலத்துத் திரைப் பாடல்களிற் சிவவுமே நிலையாமை பற்றிச் சனரஞ்சகமாகப் பேசுகின்றன. நிலையாமை என்னும் கருத்து, சினிமா உலகிலே, தத்துவம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது; நிலையாமை பற்றிய பாடல்கள் தத்துவப் பாடல்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

‘வீடு வரை உறவு; வீதி வரை மனைவி;
காடு வரை பிள்ளை; கடைசி வரை யாரோ!’ என்றும்,
‘போனால் போகட்டும் போடா — இந்தப்
பூமியில் நிலையாய் வாழ்ந்தவன் யாரடா?
போனால் போகட்டும் போடா.....’

என்றும் எமது திரைப்படக் கதாநாயகர்கள் பாடுவார்கள்.

தமிழ்ச் செய்யுளிலக்கியத்தைக் கூட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது இம்மையைப் புறக்கணித்து மறுமைக்கு ஆயத்தஞ் செய்தல் பற்றிய அக்கறையே முனைப்புப் பெற்று நிற்பதனை நாம் காண்கிறோம். ‘செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்’ செல்ல என்னும் இப்போக்கினைப் பாரதி கேலி செய்தான். அவ்வாறு

செல்ல ஆசைப்படுகின்றவர்கள் பித்த மனிதர்கள் என்றும் அவன் பேசினான். இம்மை வாழ்வு செம்மை பெறுதல் வேண்டும் என்றும் கருத்தை வேறும் பல இடங்களில் விதைத்துச் சென்றுள்ளான், பாரதி. இந்த வகையிலும் பாரதிக்கவிஞன் ஒரு முன் றோடி ஆகிறான். அவன் பின்னோக்கிய பாரதிதாசனும் உலகியல் அக்கறை படைத்த ஒருவராய் மிளிர்ந்தான். உலகியல் வாழ்வின் செம்மைப்படுத்தப் பயன்பட்ட மனித உழைப்பின் மாண்பின் அவன் பலபடப் பாடினான்.

“மானுடம் என்பது புல்லோ?”

என ஆவேசத்தோடு வினாவினான், அவன். பாரதிதாசன் வழிவந்த பிற கவிஞர்களும், பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம், கே. சி. எஸ். அருணாசலம் போன்ற பொதுவுடைமைப் போக்குடைய கவிஞர் பலரும் இம்மை வாழ்வு பற்றிய உலகியல் அக்கறைக்கு முதலிடம் தந்து பாடினர், பாடி வருகின்றனர்.

பொருளையும் இன்பத்தையும் தமிழ்க் கவிஞர்கள் எவ்வாறு கையாண்டனர் என்பதைச் சுருக்கமாக இங்கு கண்டோம். இனி நாம் வசன இலக்கியங்களை எடுத்து நோக்குதல் வேண்டும். தமிழ் மொழியில் வசன இலக்கியம் எங்கையில், நாவல்களையும் சிறுகதைகளையுமே நாம் பிரதானமாகக் கருதுகிறோம். நாடகங்களும் சிறில எழுந்துள்ளனவாயினும் அவை கதை இலக்கியங்களைப் போன்ற செழுமையும் வளமையும் பெற்றுள்ளன என்று கூற வியலாது.

தமிழ்க் கதை இலக்கியப் பரப்பை நோக்குவோர்க்கு ஓர் உண்மை பளிச்செனப் புலப்படும்; அவ்விலக்கியப் படைப்புகளுட் பெரும்பாலானவை உடனிகழ்கால நிகழ்ச்சிகளையே உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளன என்னும் உண்மையே அது. சரித்திர நாவல்கள் எனப்படுவன இவ்வகையில் விதிவிலக்குகள். அவை தவியாக ஆராயத்தக்கவை. அவற்றைத் தவிர்த்துவிட்டால், ஏனைய கதைகள் உடனிகழ்காலத்து நடப்பியல் வாழ்க்கையைப் படம்பிடிப்பன என்ற வகையிலே இவை பொருளையும் இன்பத்தையும் பற்றியே பேசுகின்றன. ஆயினும் உலகியல் வாழ்க்கையை இப்படைப்பாளிகள் நோக்கும் நோக்கு பலவிதப்பட்டது.

வாழ்க்கையை வெறும் விளையாட்டாகவும் வேடிக்கையாகவும் காட்டுவோர் சிலர். உல்லாசப் பயணங்களும் உண்டாட்டுக் களியாட்டுகளும் நிரம்பிய கோலாகல புரியாகக் காட்டுவோர் சிலர். கோமாளித்தனங்களும் விகடக் கூத்துகளும் நிரம்பிய விநோத கூடமாகக் காட்டுவோர் சிலர். ஆடலும், பாடலும், கூடலும், ஊடலும் நிரம்பிய காமக் கோட்டமாகக் காட்டுவோர் சிலர். சூழ்ச்சிகளும், சோதனைகளும், தந்திரங்களும், தகடுதத்தங்களும் நிரம்பிய மருமக் குகையாகக் காட்டுவோர் சிலர். கொலையும், கொள்ளையும் வன்செயலும் நிறைந்த கொடுமைக் காடாகக் காட்டுவோர் சிலர்.

நடப்பியல் வாழ்க்கையின் சிற்சில அபிசங்களையே இவர்களுள் ஓவ்வொருவரும் எவையோ சில காரணங்களுக்காக மிகைப்படுத்திக் காட்டுகின்றனர் என்பதில் ஐயமில்லை. அவ்வாறு மிகைப்படுத்துவதால், அக்கதைகளுக்கும் உண்மை வாழ்க்கைக்குமிடையே

தகுந்த தொடர்பு இருப்பதில்லை. இம்மிகைப்படுத்தலுக்குக் காரணம் வர்த்தக அடிப்படையில் அமையலாம்; இப்படி மிகைப்படுத்தி எழுவிழும் புத்தகங்கள் நன்கு விலைப்படும் ஏன எண்ணிச் சிலர் அவ்விதம் எழுதலாம். வேறு சில படைப்பாளிகளின் வாழ்க்கை நோக்கு அல்லது வாழ்க்கைத் தத்துவம் அவர்களை அவ்விதம் எழுதத் தூண்டலாம். காரணம் எதுவாயினும், நமக்குக் கிடைப்பவை போலி இலக்கியங்களே. இப்போவிகளே நமது கதைபுலகிற் பரவலாகக் காணப்படுவன. இவற்றுக்கே மவுசு அதிகம். இவை பொருளையும் இன்பத்தையும் தம் உள்ளடக்க மாதக் கொண்டாலும், உண்மையின் உயிர் நாதம் இவற்றில் ஒலிப்பதில்லையாகையால் இவை தரங் குறைந்த தாழ்ந்து விடுகின்றன.

உண்மையின் உயிர் நாதம் உடைய கதைகளும் தமிழிலே தோன்றியுள்ளன. அவை உலகியல் நடைமுறையின் பாரதாரங்கனையும் ஆழ்நீளங்களையும் ஏழு விழிப்புடன் தரிசிக்க வைப்பன. மனித வாழ்க்கையின் உள்ளோட்டங்களையும் போராட்டங்களையும் காட்டுவன. மனித முயற்சிகளின் மாட்சியையும் வலிமையையும் தீட்டுவன. உலகினை ஆராய்ந்து விளங்கிக் கொண்டு அந்த விளக்கத்தின் துணையினாலே உலகினை மாற்ற விநம்பும் உந்துதலைக் கவரவப்படுத்தி முதன்மை தருவன. உலகினை மாற்றுஞ் செயற்பாட்டில், இடையே நேரும் இடைஞ்சல்களைப் பரிவுடன் படம்பிடிப்பன. மனித குலத்தின் இன்பங்களையும் இதங்களையும் மாத்திரமன்றி, துன்பதுயரங்களையும் இடர்களையும் இக்கட்டுகளையும் சித்திரிப்பன. சுருங்கச் சொல்வதானால், செம்மை நலம் மிக்க சீரிய வாழ்க்கையை நோக்கிய நீண்ட நெடும்பயணத்தை விசுவாசத்துடன் தீட்டிக் காட்டி, தன்னம்மிக்கையையும் எழுச்சியையும் ஊக்கத்தையும் ஊட்டுவனவே நல்ல கதைகளாகும். இப்பண்புகளை உடைய இலக்கியங்களே நல்லிலக்கியங்களாம்.

அத்தகைய இலக்கியங்கள் ஆற்றல் மிக்கவை; வலிமை பொருந்தியவை. அவையே பொருளையும் இன்பத்தையும் திறம்படக் கையாள வல்லவை. அறங்களுள் எல்லாம் சிறந்ததான பொதுமையறத்தை வரவேற்கும் வன்மையும் வண்மையும் பெற்றவை. சமதருமத்தை நோக்கிய முன்னேற்றத்தைத் துரிதப்படுத்தத் துக்கவை.

இலக்கியம் உணர்த்தும் பொருளும் இன்பமும் பற்றிய இப்பரிசீலனையை வள்ளுவரின் வாய்மொழி ஒன்றுடன் பூர்த்தி செய்தல் பொருத்தமாகும்.

‘பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை’

என்றார் வள்ளுவர். உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களெல்லாம் தகுந்த வகையிலே பகிரப்படல் வேண்டும். அப்பகிர்வு நீதி வழுவா நெறிமுறையில் நிகழல் வேண்டும். நூலாசிரியர்கள் வகுத்த தருமங்கள் யாவற்றுள்ளும் தலைசிறந்த தருமம் இதுவே. இலக்கியம் உணர்த்தும் இலட்சியங்களுள் உன்னதமானதும் இதுவே. இங்கு பேசப்படும் பகிர்வு அல்லது பகுப்பு, தனியாட்கள் சிலரின் அன்யினும் அருளிலும் தங்கியிருத்தல் போதாது. அது தவிர்க்க முடியாத சமுதாயக் கடப்பாடு ஆதலும் வேண்டும்.

ஆச்சி

ஓரு

பிரச்சினை

யோகேஸ் கணேசலிங்கம்

டக்..... டக்..... டக்.....

ம்... ம்மா... ம்... ம்மா...

முனகல் ஒவியும், உன்று கோலின் சத்தமும் மாறி மாறி ஒலித்தன.

வர வரச் சத்தம் சண்முகத்தை நெருங்குவதை உணர்ந்த அவனுக்கு மனதில் ஓர் இனந் தெரியாத பயம். 'அப்பனே முருகா'

இன்னும் சில வீழ்வுகளில் ஆச்சி சண்முகத்தின் அண்மையில் வந்து விடுவா. சீமெந்து நிலத்தில் ஊன்றுகோலின் ஒலி பலமாகக் கேட்டது.

'தம்பி... சண்முகம். எடேய் உன்னைத்தாண்டா! ஏன்டா இந்தச் சீவனை வதைக்கிறியன்?'

புத்தகத்தைப் படிப்பது போலப் பாவனை செய்து கொண்டிருந்த சண்முகம் தனது கண்களை உயர்த்தி ஆச்சியைப் பார்த்தான்.

ஒட்டி உலர்ந்த உடலும், முகத்தில் விழுந்த சுருக்கங்களும் ஆச்சியின் வயோதிபத்தைப் பறை சாற்றின.

'தம்பி கொம்மா எல்லாம் கோள் மூட்டியிருப்பாளே? அவள் ரோசக்காரி. என்னோட கதைக்க மாட்டாளாம். ஒரு நேரம் கிள்ளித் தாளுளில்லை?'

'என்னனை?' விபரமறியாத பாவனையில் சண்முகம் கேட்டான்.

'ஓ..... பாவம்! சின்னக் குழந்தை! உனக்கு ஒண்டும் தெரியாதுதான். ஆச்சியின் குரலில் ஒலித்த ஏன்னைத்தைச் சண்முகத்தால் உணர முடிந்தது.

கார்ச் சத்தம் கேட்ட உடனே எழும்பிப் பார்த்தான்.

'வர வர ஒண்டுக்கும் ஏறு தில்லை. நேர காலத்துக்கு ஏதும் சாப்பிட்டால் பழைய ஆளாயிடுவன். ஆர் தம்பி என்னை ஆதரிக்கினம்?' அப்பாட... நெஞ்சை அடைக்குது. ஏதும் குடாக் குடிச்சால் சரிவரும்.....

தம்பி... எட சண்முகம்..... இந்தச் சீவன் இன்னும் கனநாள் இராதடா. என்னை ஆரோடையும் கொண்டுபோய் விட்டா மோனை'

ஆச்சிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று அறியாது முகட்டைப் பார்த்தபடி இருந்தான் சண்முகம்.

'உன்னைப் பெத்தவன். அவள்தான் உன்ரை கொம்மா. உன்ரை மனதைக் கலக்கிப் போட்டாள். ஆ... நாசமாய்ப் போறவளுக்கு ஏன் இந்த வேலை?'

தன்னைப் பெற்ற தாயை ஆச்சி திட்டியது சண்முகத்தின்

மனதை என்னவோ செய்தது. இந்தத் தள்ளாத வயதிலும் இவ்வளவு ராங்கி ஆச்சிக்கு இருக்கக் கூடாது என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

‘தம்பி! நீ எப்ப வருவாய் என்று பாத்துக் கொண்டிருந்த னாடா. ராசா சண்முகம்! என்னை உன்னோடே கூட்டிக் கொண்டு போறியே?’ சற்று முன்காண கரேமாக ஓலித்த ஆச்சியின் குரலில் கெஞ்சல், இரக்கம், குழைவு.

பாவந்தான் மனுசி! நான் கூட்டிக் கொண்டு போக முடியுமா? உத்தியோகம் பாக்கின்ற தனது மனைவியாலை இதைமெல்லாம் சமாளிக்க முடியாது என்பதை அவன் அறிவான்.

‘என்ன தம்பி யோசிக்கிறாய்’

‘ஓ..... அ... னுக்கு இருக்கிற கரைச்சலுக்கை நீயும் போனால் நல்லாத்தானிருக்கும். இப்பிடிக்கரைச்சல் எண்டால் ஊருக்குவாற பிள்ளையும் வரமாட்டுது’ குசினியில் வேலையாயிருந்த சண்முகத்தின் தாய் — செல்லத்தின் குரல் ஆச்சியீடுருந்த வெறுப்பைக் காட்டியது.

‘பாத்தியா தம்பி? பாத்தியாடா? படு பாவி இவள். இவளுக்கு என்னைக் கண்ணிலை கண்டாலே பொறுக்குதில்லை. ஆ... என்னை ஏன் இந்தக் கடவுள் வதைக்கிறார்? நாசமாய்ப் போவாள் இவளை... இவளை...’

மேற்கொண்டு செல்லத்தைத் திட்ட முடியாது ஆச்சிக்கு மூச்சு வாங்கியது. உரத்த குரலிற் திட்டியதும், உணர்ச்சிவசப்பட்டதும் அவளின் உடலிற் சோர்வைக் கொடுக்க, கண்களை முடியபடியே கதிரையிற் சாய்த்திருந்தாள்.

சண்முகத்திற்கு என்ன செய்யவென்று தெரியாத ஒருவிதப்படப்பு, ஆச்சி பாவந்தான். இந்த வயதிலே கூட அவ்வின்றோசம் குறையவில்லை.

வயோதிபம் பொல்லாதது! வெகு பரிதாபமானது. இளமையிலே ஆடின ஆட்டமெல்லாம் வயோதிபத்திலே அடங்கி ஒருங்கிவிடுகிறது.

இந்த ஆச்சிக்கு வயோதிபம் வந்த போதும் ‘ராங்கி’ குறையுதில்லையே.

ஆச்சியின் எதிரே கதிரையில் அமர்ந்திருந்த சண்முகத்தின் கண்களுக்குத் தூரத்தில் அமைந்திருந்த அவளின் குடிசை தெரிந்தது.

ஆச்சி — தங்கம்மா. அதுதான் அவளின் பெயர். சண்முகத்தின் பேரனோடு கூடப் பிறந்த சகோதரி. பிள்ளை குட்டியில்லாத தங்கம் ரோசக்காரி, ராங்கிக்காரி. கணவன் மாரிமுத்து கைகட்டிப் பாடங்கொடுத்தவர். ‘மனுசன் புண்ணியவான் நேரத்தோடு போயிட்டார்’ இவர்களை அறிந்தவர்களைக் கேட்டால் இப்படித்தான் சொல்லுவார்கள்.

அந்த வீட்டையும், காணியையும் பார்ப்பவர்கள் யாரும் சண்முகத்தின் தந்தை ஓரளவு செல்வாக்குள்ளவர் என்பதை ஒப்புக் கொள்வார்கள்.

அடர்ந்து வளர்ந்த மாமரங்களும், பலாமரங்களும் நிறைந்த அப் பெரிய வளவின் தொங்கலில், கிணற்றுக்குக் கிழக்கே

ஆச்சியின் கொட்டில். சோலியற்ற மாரிமுத்தரும் அவர் மனைவி தங்கமும் சண்முகத்தின் தகப்பனின் தாராள மனத்தினால் அவரது வளவிலேயே குடியிருக்க முடிந்தது.

கணவன் இறந்த பின்னர் ஆச்சியின் உடலிலே வலு இருக்கும்வரை பிரச்சனை தல்தூக்கவில்லை. ஆனால் இன்று? ஆச்சி ஒரு பிரச்சினை. ஆச்சியைப் பொறுப்பெடுக்க எல்லோருக்கும் பயம். கொடுப்பதை உண்டுவிட்டுச் செத்தேன் சிவனே என்று இருக்கத் தெரியாத சபாவம். இன்று நேற்றல்ல. தொட்டதற்கெல்லாம் செரட்டை சொல்லும் குணம். துடிப்புக்குச் சோறு கொடுத்த செல்லத்துக்குக் கிடைத்ததெல்லாம் வசைமாரி தான்.

சண்முகத்திற்கு எல்லாம் தெரியாமலில்லை. முறைக்கு முறை தாய் சொல்லும் கதைகளுக்கெல்லாம் அவன் சொல்வது — 'பாவம். ஆச்சி இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு. பொறுத்தவீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கோ' என்பதுதான்.

'தம்பி... என்ன யோசிக்கிறாய், உன்னை வீட்டுக்கு நான் வரட்டே மோனை?' கனிவுசலந்த ஆச்சியின் குரல் சண்முகத்தின் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

தன் எதிரே இருந்த பேத்தியின் முகத்தைப் பார்த்தான் பேரன்.

பரிட்சைப் பெறுபேறுகளை ஆறியத் துடிக்கும் ஒரு மாணவனின் ஏக்கம் கலந்த பார்வையை ஆச்சியின் முகத்திலே காணமுடிந்தது. ஊருக்கு வரும் போதெல்லாம் ஐந்தோ, பத்தோ கொடுத்த தப்பும் அவனால் இன்று இப்படிக்காட்டித் தப்ப

முடியவில்லை. ஆச்சி இன்று அழும் குப்பியாக அவனைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

ஒருபக்கம் தன்னைப் பெற்ற தாய் — மறுபக்கம் யாருமற்ற ஆச்சி.

ஆச்சியைக் கொண்டு போனாலும் பிரச்சினை தீராது. புதிசுக்குப் பேசாமல் இருந்தாலும், கொஞ்ச நாட்களின் பின் ஆச்சியால் வாயைத் திறவாமல் இருக்க முடியாது.

முற்றத்து வேப்பமரத்திலிருந்து இதமான காற்று வீசியது. உடலைத் தழுவிச் சென்ற அக்காற்று அவனது உள்ளத்திலே புதிய எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது.

சண்முகத்தின் முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரகாசம் ஆச்சிக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுக்கவும். பேரனின் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்தான்.

'தம்பி... என்ன செய்ய? இந்தப் பயணம் என்னை ஒரு வழியிலே விட்டுட்டுத்தான் நீ போகவேணும்' அவள் குரலிற் தொனித்த உறுதி அவனை உலுப்பியது.

'ஆச்சி...' எப்படித் தொடங்குவதென்று தெரியாது ஒருகணம் திகைத்தவன் — குரலைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டே 'இப்பவே வாணை. எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெரியவர் ஆச்சிரமம் நடத்துகிறார். உன்னை அதிலே சேர்த்து விடுகிறன்'.

தங்கம் பேரனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

'அந்த ஆச்சிரமத்திற்கு நானும் சில உதவிகளைச் செய்திருக்கிறேன். நான் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தால் உன்னைக்

கொஞ்சம் வடிவாகப்பாப்பினம்,
நானும் வாற, போற நேரத்
திலை வந்து பாக்கிறன். நீ ஒருத்
தருக்கும் கடமைப்பட வேண்டி
யதில்லை' வார்த்தைகளை நிறுத்
திய சண்முகம் ஆச்சியின் முகத்
தைப் பார்த்தான்.

குழி விழுந்த கண்களிற
கொடும்.....

சுருக்கம் விழுந்த முகத்திற
கோபக் கனல்.....

எலும்போடு ஓட்ட மறுக்
கும் சதை தொங்கிய கைகளிலே
படப்படப்பு.....

பற்களை நெருடிய படியே
சுதிரையில் இருந்து எழுந்தவள்
பார்ப்பதற்குப் பத்திர காளி
யாகவே காட்சியளித்தாள்.

'தம்பி..... எடேய்...! இது
தங்கம்மா. மாரிழுத்தற்றை
பென்சாதி! என்னையா கொண்டு
போய் வயோதிபர் விடுதியிலே
விடப் போறாய்? நேற்றுப்
பெய்த மழைக்கு முளைத்த பயி
ரடா நீ. என்னை ஆரெண்டு
நினைத்தாய்? என்னை கொட்டி
லுக்கை கிடந்து செத்து நாறி
னாலும் நான் வயோதிபர் விடு
த்க்குப் போகமாட்டன். ஒமோம்
இது சத்தியமடா'

டக், டக், டக் பொல்லுச்
சத்தம் வேகமாக ஒலிக்க ஆச்சி
தனது கொட்டிலை நோக்கி
நடந்தாள்.

திகைத்துப் போய்ப் பார்த்
துக் கொண்டிருந்த சண்முகம்
சுதிரையிற் சிலையாக இருந்தான்.
வேப்பமரத்தில் இருந்து சுரைந்த
காகங்கள் ஆச்சியின் அறியாமை
யைப் பார்த்துக் கத்துவதாக
அவனுக்குத் தோன்றியது. ❀

பாண்காரன்!

எங்கன்கிராமத்துப்
புதிய பதிப்புப் புத்தகத்தின்
பக்கங்கள் புரண்டன
காலே விழித்தது.

❀

உறையினுட் கிடந்த
காகிதமர்ன
அயர்ந்த நித்திரை
உடைப்புக் கண்டது.

❀

வீதியில் நிழல்கள்
அங்கும் இங்கும்
அசையத் தொடங்கின.

❀

இடைவெளி நிரப்பும்
பரீட்சை போலக்
கிறல் விட்டுக்
கிடந்தது வெய்யில்.

❀

சீட்டுக் கட்டுகள்
சிந்திய விதத்தில்
சிறு சிறு வட்டப்
பலா விலை வீழ்ந்தது.

❀

ஓ! பாண்காரனே
உனக்காக
எங்கள் ரிராமத்துக்
கதவுகள் திறந்தன.
கால்கள்
காத்துக்கிடக்கின்றன.
பார் பார்
பாரமிழக்கும் வண்டிகள்
தெருவிற
கிறல் பதித்துப்
போவதைப் பார்.

சபா. ஜெயராசா

சோவியத் யூனியனில் அமெரிக்க இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சி

மாரிஸ் மெண்டல்சன்

மார்க் ட்வெயின், வால்ட்விட்மன் ஆகியோரின் படைப்புக் களைப் பல ஆண்டுகளாக நான் ஆராய்ந்து வருகிறேன். அமெரிக்க இலக்கியத்தின் இவ்விரு மாபெரும் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி பல நூல்களும் கட்டுரைகளும் நான் எழுதியுள்ளேன்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்க உரைநடை பற்றியும் நான் பல நூல்கள் எழுதியுள்ளேன். 1930 ஆம் ஆண்டுகளின் ஆரம்பத்தில், 'நவீன அமெரிக்க இலக்கியம்' என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளேன். 'இன்றைய அமெரிக்க நாவல்' என்ற நூலை இப்போது எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். தியோடர் டிரெய்சர், எர்னஸ்டு ஹெமிங்வே, சிங்க்ளேர், லெவீஸ், ஸ்காட் ஃபீட்ட்ஸ்ஜரால்டு, ஜான்ஸ்மன்பெக் ஆகியோரின் நூல்களில் மட்டுமின்றி, ஜேரோம் டி. சாலிங்கர், ஜாய்ஸ் கரோல் ஓட்ஸ், ஜோசப் ஹெல்லர், ரூர்த் வான்குத் மற்றும் பல அமெரிக்க எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களிலும் நான் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளேன்.

அமெரிக்க இலக்கியத்தைப் பற்றிய நூல்களை நான் எழுதும் போது, ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர் அல்லது கருப்பொருள் பற்றி அமெரிக்க விமர்சகர்களால் எழுதப்பெற்ற அனைத்தையும் நான் அநேகமாகப் படித்து விடுகிறேன். அவற்றுள் பெரும் பகுதியுடன் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. எனினும், சில நூல்களும் கட்டுரைகளும் என்னுடைய ஆராய்ச்சியை ஆழப்படுத்துவதற்கு உதவியுள்ளன.

அமெரிக்க இலக்கியம் பற்றி சோவியத் யூனியனில் வெளியிடப்பெறும் நூல்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருகிறது. பல சோவியத் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் அமெரிக்க இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகளை அடிக்கடி வெளியிடுகின்றன.

1930 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எமது நாட்டில் வெளியிடப்பெற்ற அமெரிக்க எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் பற்றிய ஒரு பட்டியல் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது; இது அமெரிக்க இலக்கியம் சம்பந்தம் என ஆராய்ச்சிகள் பற்றியும் அது குறிப்பிடுகிறது.

சோவியத் இலக்கியத்தைப் பயிலும் அமெரிக்க மாணவர்களின் தொகையும் அண்மையில் அதிகரித்துள்ளது; இவர்களை உண்மையாக ஆய்வாளர்கள் என்று அழைக்கலாம். தமது சோவியத்-எதிர்ப்புப் பிரசாரத்திற்காகச் சோவியத் இலக்கியங்களைப் பயன்படுத்தும் கொச்சையான அவதூறுக்காரர்கள் அல்ல, இவர்கள்.

அமெரிக்க இலக்கியம் பற்றிய சோவியத் ஆராய்ச்சிகளைப் பொறுத்தவரையில், அமெரிக்க எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு, முன்பைப் போலவே இப்பொழுதும் நியாயம் வழங்கப்படுகிறது என்று உறுதியாகக் கூறலாம்;

இக்பால் பற்றி

புதிய சோவியத் ஆராய்ச்சி நூல்

ஏ. பிளெஷ்கோவ்

முஹம்மது இக்பாலின் சமுதாய, தார்மீகக் கருத்துக்களை, இந்த நூல் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறது. அவருடைய கவிதைகளில் அடங்கியுள்ள மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்தை நூலாசிரியர் எடுத்துக் காட்ட முயன்றிருக்கிறார். ஜனநாயக உள்ளடக்கமும் மனிதனிடம் நம்பிக்கையுமே இக்பாலின் கண்ணோட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்.

19-7-ம் ஆண்டுக்கும் 19-7 ம் ஆண்டுக்கும் இடையேயான பத்து ஆண்டுக் காலத்தில், இக்பால் எழுதிய கவிதைகளை பிரிகரினாவின் நூல் ஆராய்கிறது. இந்தப் பத்து ஆண்டுகளில் இக்பால் எழுதிய நீண்ட கவிதைகளும், சிறு கதைகளும், சர்ச்சைக்கு உரியவையானாலும், முக்கியமான விஷயங்களை அவை பிரதிபலிக்கின்றன. அவருடைய கவிதைகளுக்குப் புதிய விளக்கம் கூற பிரிகரினா முயன்று, கணிசமான அளவு வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார். அவருடைய 'கனலும் பாடல்' களின் தொன்மையான உருவகங்களிலும் கருத்துக்களிலும், புதிய பொருளைக் காண முயன்றிருக்கிறார்.

இக்பால் கவிதைகளின் அமைப்பு, கவிநயம் முதலியவற்றை அவர் ஆராய்ந்துள்ள விதம், அவர் குறிக்கோளை அடையப் பெரிதும் உதவியுள்ளது. பிரிகரினா ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்டுள்ள சில பெரிய பாடல்கள், ஏதாவது ஒருவிதத்தில் இக்பாலின் சமுதாய, அல்லது அரசியல் கோட்பாடுகளோடு தொடர்பு உள்ளவையாகும்.

சமுதாய, தார்மீகப் பிரச்சினைகளைக் கவிதையில் புகுத்துவதற்கு இக்பால் கவிதைகள் ஒரு முன்பாதிரியாக விளங்குகின்றன என்று நூலாசிரியை கருதிய போதிலும், இக்பாலின் சித்தாந்தத்தையும் அவர் கவிதையையும் நேரிடையாகப் பிணைத்து விடக் கூடாது என்று எச்சரிக்கிறார்.

அத்தகைய முயற்சி பயனற்றதாகி விடுவதுடன், கவிஞரின் கண்ணோட்டத்தைத் திரித்துக் கூறுவதும் ஆகும். இக்பாலின் கவிதை உலகம் மாறக் கூடியது என்பதையும், உயிர்த்துடிப்பு உள்ளது என்பதையும் நூலாசிரியை சட்டிக் காட்டுகிறார். அதை திட்டவாட்டமான சட்டத்திற்குள் அடைக்க இயலாது என்கிறார் அவர்.

இந்த ஆராய்ச்சியை நடத்துகையில், பொதுவான மனிதத் தன்மைக் கருத்துக்களைப் புறக்கணித்து விடாதிருக்கப் பிரத்யேக முயற்சி எடுத்துக் கொண்டதாக அவர் கூறுகிறார். இவ்வளவு பாடு பட்டதற்கு அவருக்குக் கிடைத்த பயன், 19-7-ல் ரஷியாவில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய குறிப்புக்களைக் கண்டெடுத்ததாகும். கவிஞரின் மற்றும் பல சிந்தனைகளும், உருவகங்களும், தமது துணிச்சலினாலும் நெடு நோக்கின் வலிமையினாலும் படிப்போர் உள்ளங்களைக் கிளறுகின்றன.

நிருபணம்

சாந்தன்

மாக்கண்டரும் இன்னும் ஐந்தாறு பேரும் வெளியிலேயே நின்றார்கள். உள்ளுக்கு நல்ல சனமாயிருக்கும் போல் இருந்தது. கந்தசாமி, சைக்கிளை வெளியில் படாமல் வேலிக்கரையோரமாக ஒழுங்கையிலேயே நிறுத்திப் பூட்டினான்.

‘டாண்டான், டுட்டு.....’ என்று பறை அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. பெண்களின் ஒப்பாரி, பெரிதாக இரைச்சலாக ஏறி இறங்கிக் கேட்டது.

கந்தசாமியைக் கண்டதும், ‘என்ன, இப்பதானே வாராய்?’ என்று கேட்டபடி அவனோடு கூடிக்கொண்டு மார்க்கண்டுவும் உள்ளே போனான்.

படலாக்கு இரண்டு பக்கமும் வாழை கட்டியிருந்தது. முத்தை யர் வீட்டுத் தலைவாசல் நிரம்பி. முற்றத்திலும் ஆட்கள் குழுமி நின்றார்கள். வீட்டுத் திண்ணையில் பெண்கள் கூட்டம். இங்கிருந்து பார்த்தபோது, கட்டிலும் கட்டிலிற் பெட்டியுந் தெரிந்தன. திண்ணைக்கும் தலைவாசலுக்கு மிடையிலிருந்த முற்றத்தில் பந்தல் போட்டு, வெள்ளை கட்டியிருந்தார்கள்.

‘உவன் பாவிக்கென்ன முப்பது வயதிற்குக்கும் இல்லையே,

அண்ணை?.....’ என்றான் கந்தசாமி. குரல், அநுதாபத்தில் ஊறி வந்தது.

‘போன ஐப்பசிதான், சரியா முப்பது — என்றை இளையவன் ஓட்டை வயது.....’

‘போன கிழமையும் கோயிலடியிலே கண்டு கதைச்சவன், அண்ணை.....’

‘அடிச்ச வளத்திலும் ஆறு மாதம் செல்லும்’ — மார்க்கண்டர் எட்டி வேலியடியில் எச்சி சிலைத் துப்பி விட்டுப் பிடிரு சொன்னார்:

‘.....ஆஹ, அந்த உடம்பு தான் கூடாது!’

‘என்ன, ஹாட் அற்றாக தானே?.....’

‘பின்னையென்ன? அநுதானே இப்ப ஒண்டு, புதுசா, நின்ட நின்ட பாட்டிலை எல்லாரையும் விழுத்துது’

ஒரு சின்னப் பெடியன் சுருட்டுத் தட்டத்தைக் கொண்டுவந்து நீட்டினான்.

‘என்னட்டை இஞ்சை கையிலே கிடக்கு..... நீ எடு...’ என்றார், மார்க்கண்டு.

சுருட்டைப் பற்றிக்கொண்டு நெருப்புப் பெட்டியைத் தட்டத்தில் போட்டான், கந்தசாமி:

‘மெய்யே, அண்ணை..... இதைப்பிடி நடந்தது?.....’

மார்க்கண்டர், முத்தையருக்குப் பக்கத்து வீடு. அவர் சொன்னார்:

‘நேற்றுச் சனிக்கிழமையெல்லே... ஒரு மணிக்குக் கடையாலே வந்தவனும். வந்து குளிச்சச் சாப்பிட்டுட்டுப் பேப்பர் வாசிச்சுக் கொண்டு கிடந்தவன். இருந்தாப்போலே, ‘நெஞ்சுக்கை ஏதோ செய்யுது, கொஞ்சத் தண்ணிதாங்கோ’ என்று கேட்க, தண்ணியோட தமக்கை வந்து பாக்கிறதற்குள்ளே ஆள் பேச்சு மூச்சில்லை. பிறகென்ன? சுமமா ஒரு மன ஆறுதலுக்குத்தான் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போனது.....’

கந்தசாமி, பெரிதாகப் பெருமூச்சு விட்டான்.

‘என்னமாதிரி, தங்கக்கம்பி போலே பெடியன்? மிதிச்ச இடத்துப் புல்லுச் சாகாது. மல்லன் மாதிரி ஒரு பின்னையை இந்த வயதிலே தூக்கிக் குடுக்கிற தெண்டா, முத்தையருக்கு இடி விழுந்த மாதிரித்தானிருக்கும்...’

‘பின்னே?..... தாய் மண்சி நேற்றுக் கிறுதி தூக்கி எறிஞ்சு படுத்த படுக்கைதான் — இன்னும் எழும்பேல்லே’

மாமர நிழலில் வெட்டிப் போடப்பட்டிருந்த பச்சைத் தென்னோலையில் போய்க் குந்தி, கொஞ்ச நேரத்தின் பிறகு மார்க்கண்டர் கேட்டான்:

‘இப்ப எப்பிடி, உன்ரை மகனுக்கு?’

‘அவனுக்கு என்னண்ணை... அந்தக் குறையொண்டை விட வேறையொரு வித்தியாசமும் இல்லை.....’

‘இப்ப—பத்து வயதாச்சோ’

‘ஓ..... நானும் கையெடுக்காத கடவுளில்லை, காட்டாத டாக்குத்தரில்லை..... ஆஹ. இப்ப தின்னவேலிச் சாத்திரியார் சொல்லியிருக்கிறார்.....’

— அவன் சொன்னான்:

‘... பின்னேக்குப் பன்னிரண்டு வயது முடிய, எல்லாந்தன்பாட்டிலே சரிவரும்... அதுக்கிடையிலே நீங்கள் தலைகீழா நின்டாலும் வேலையில்லை என்று.....’

‘அப்படியே?.....’ என்றார் மார்க்கண்டு, இடைவெட்டி.

‘... அந்த ஆள் வலு செட்டிக்காரனடாப்பா.....’

‘எண்டுதான் சொல்லுகினம்.....’

‘என், கணக்க? இஞ்சை பாரன்.....’ — மார்க்கண்டர், தலைவாசலுக்கும் பந்தலுக்கும் பின்னால் தெரிந்த திண்ணையைக் காட்டினார்:

‘.....இவன் பெடியனும், அவரிட்டைத் தன்ரை சாதகத்தைக் கொண்டு போய்க் காட்டினவனும். அந்தாள் பாத்திட்டுச் சொல்லிப் போட்டுது— ‘உனக்கு இப்ப ஒண்டும் நான் சொல்ல மாட்டன், முப்பத்தொரு வயது முடியட்டும், வா’ என்று’

‘உண்மையாவோ, அண்ணை? கந்தசாமி உற்சாகமாய்க் கேட்டான். குரல், கொஞ்சம் உரத்தும் ஒலித்தது.

அன்பு

மு. சடாட்சரன்

வீரையாச் சின்னப்பா,
நீ பெரிய வீரன்தான்.
நாய்படாப் பாடிங்கே
நாளெல்லாம் பட்டாய்நீ!
கம்பு, கிடுகு கடைவைத்தாய்!
மாடடைத்து,
நம்பிக்கையோடு
சுரை, நாடை, வெட்டி, கத்தரிகள்,
நாட்டி நீர் ஊற்றி
நலம் காணப் பாடுபட்டாய்!
சைக்கிள் கழற்றிச் சரிக்கட்டி
காற்றடிப்பாய்!
வெட்கப் படாது வெளியூர்போய்
நெல், அரிசி வாங்கிவந்து விற்பாய்!
'வதன' உன்பிள்ளையை
வாழ்விக்க வேண்டுமெனும்
வாஞ்சையில் நீ பாடுபட்டுக்
கற்பனையில் பூரித்தாய்!
கடலைபோல் ஓயாது
புத்திரிக்கு வீடும்,
புதுக்கிணறும் கட்டிவைத்தாய்!
தாயில்லாப் பிள்ளையென—
தங்க நகை பலவும்,
செய்தெடுத்துப் போட்டாய்!
சிறப்பையெதிர் பார்த்திருந்தாய்!
உன்னுடைய பிள்ளை
உனக்கே உலைவைத்தாள்!
என்னென்று சொல்வேன்?
எவனோ ஓர் பையன்பின்
சுற்றுகிறான் என்று
சுருக்கென்று கோபித்தாய்!
உன்மகனாக் கேசி
ஒருநாள் தடுத்தாய்நீ!
அந்தப் பயலோ
அவளின் புகைப் படத்தைக்
கையிலே கொண்டெங்கும்
காட்டித் திரிந்திட்டான்!
பையனதைப் பிய்த்தெடுக்கப்
பார்த்தவனைக் கேட்டாய்நீ!
கேள்விகள் முற்றிக் கிவிபிடிக்க,
வேகத்தில் தோளைப் பிடித்தாய்நீ!
தொல்லை வந்து சூழ்ந்ததுவே!

மல்லுப் பிடித்தவனே
 மாமனென்றும் பார்க்காமல்,
 பொல்லை எடுத்துவந்து
 போட்டானுன் மண்டையிலே!
 கல்லை உடைப்பதுபோல்
 கையால் தலையுடைத்தான்!
 வாட்டில் கிடக்கின்றாய்!
 வாய்பேச மாட்டாய்நீ!
 கையை உசுப்பிக் கதைத்தால்நீ
 கண்ணீரே சிந்துகிராய்!
 மூக்காலே பால்நீர் செலுத்துகிரார்.
 கைகால் உதறுகிராய்!
 காண்போர் கலங்குகிரார்!
 சைகைகள் கூடச்
 சரியாகக் காட்டாய்நீ!
 வாட்டில் கிடக்கின்றாய்
 வாய்பேச மாட்டாய்நீ!

வீட்டிலே யுன்பிள்ளை
 அவ் வீணானுடன் சேர்ந்து சிரிக்கின்றான்!
 உன் நிலையோ சீரியஸ் என்கின்றார்.
 அருமை மகளை அறிந்தாயா?
 நீ வாழ்க.
 வீரையாச் சின்னப்பா
 நீ பெரிய வீரன்தான்!

ஆலயப்பிரவேசம் சம்பந்தமாக பழம்பெருந் தமிழ்த் தலைவர்களும், சைவசமயப் புரவலர்களும், சாதிமாண்களும் கூடி மகாநாடொன்று நடத்தினார்கள். அப்போது மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த சைவசமயப் பழமும், சிறந்த கல்விமானும், உயர்பதவியொன்று வகித்துவந்தவருமான ஒரு பிரமுகர், “சிவபெருமான் கீழ்சாதி ஆக்களையெல்லாம் கோயிலுக்கை விடுறது பெரிய பாவமெண்டு சொல்லி எனக்குப் போஸ்ட்காட் போட்டுள்ளார்.” எனக்கூறி அவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்த தபாலட்டையொன்றை எடுத்துச் சபையோருக்குக் காட்டினார். அக்கல்விமானுடைய சொல்லிற்கு அச்சபையில் மிகுந்த செல்வாக்கிருந்தது. இதனை எதிர்த்துப்பேச எவருக்கும் துணிவிருக்கவில்லை. சபையில் ஒரே அமைதி — மகாநாட்டின் நோக்கமே குலைந்துவிடும் போலிருந்தது. அப்போது சபையிலிருந்து ஆ. ம. செ. மெதுவாகக் களைத்துக்கொண்டு எழுந்தார். “மிச்சம் நல்லது ஐயா, அந்தப் போஸ்ட்காட்டில் எந்தத் தபாற்கந்தோர் முத்திரை குத்தியிருக்கிறதெனப் பார்க்கலாமா?” என்று துணிச்சலுடன் கேட்டார். அக்கேள்வியுடன் தபாலட்டை மகான் பேச்சற்றார். ஆலயக்கதவுகள் சுமுகமாகத் திறந்தன.

—ஆ. ம. செ. யின் மரண அஞ்சலியில் காரை செ. கந்தரம்பிள்ளை

ஜெங்கிஸ் அய்த்மதோவ்

மரியம் சல்காவிசு

நாட்டின் மிக உயர்ந்த இலக்கியப் பரிசான லெனின் பரிசை மிக இளம் வயதிலேயே பெற்றவர் ஜெங்கிஸ் அய்த்மதோவ். அப்போது அவருக்கு வயது 35 தான். அவரது புகழ் சோவியத் யூனியனின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் பரவியுள்ளது. அவரது புத்தகங்கள் உலகில் 46 மொழிகளில் 70 லட்சம் பிரதிகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. மாஸ்கோ, லண்டன், டில்லி, டோக்கியோ, செய்ரோ, நியோடியெனெய்ரோ ஆகிய நகரங்களில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் இலக்கிய ரசிகர்கள் அவரது நூல்களைப் படித்து மகிழ்ந்தனர். ஓர் எழுத்தாளர் இயல்பாகக் காணும் மகத்தான கனவு அய்த்மதோவைப் பொறுத்தவரை நனவாகியுள்ளது எனலாம்: அதாவது தன் நூல்கள் வாயிலாகத் தனது தாய் நாடான கிர்க்கீஜியாவை உலகிற்குப் பரிச்சயம் செய்து வைத்துள்ளார்; தியன் ஷான்மலைப் பகுதியில் வாழும் தமது சிறிய தேசிய இன மக்களின் வாழ்க்கையில் இடம் பெற்றுவரும் ஆழமான மாற்றங்களையும், முன்னென்றும் இல்லாதபடி, கெடும் பண்டைக்கால நாடோடி வாழ்க்கையிலிருந்து 20ஆம் நூற்றாண்டின் நாகரிக நிலைக்கு அவர்கள் மாறி வருவதையும் லட்சோப லட்சம் மக்கள் காணும்படிச் செய்துள்ளார்.

இந்த எழுத்தாளரின் கதிப்போக்கு அவரது மக்களின் கதிப் போக்குகளுடன் நெருக்கமாகப் பிணைந்துள்ளது. அவர் 1928ல் கின்னன் சிறியதொரு மலைப் பிராந்தியக் கிராமத்தில் பிறந்தார். புரட்சியைப் பாதுகாத்து நின்ற அவரது தந்தை சிறு வயதிலேயே காலமானார். இச் சிறுவனை வளர்த்து ஆளாக்கியது இவனது பாட்டி தான். கீழ்த் திசையைச் சேர்ந்த எத்தனையோ பெண்களைப் போலவே இவனது பாட்டியும் வாய்மொழியாக வழங்கப் பட்டுவந்த கிராமிய இலக்கியங்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்தார். இரவு நேரங்களில் அந்த மூதாட்டி தன் பேரனுக்கு நாடோடி மூதாதையரின் வாழ்க்கை பற்றிய பழங்கதைகளைச் சொல்லுவது வழக்கம். இதன் பயனாக இப்போது இந்த எழுத்தாளரின் படைப்பாக்கப் பணியில் பண்டைய கிராமிய இலக்கியத்தின் உரைவு வியாபித்து நிற்கக் காணலாம்.

பிறகு புத்தம மூண்டது. ஜெங்கிஸின் தலைமுறை இதில் முழு அளவுக்கு வேகனை அனுபவித்தது. கடுமையான யுத்த காலத்தில் அலைக்கவித்த இவரது குழந்தைப் பருவத்தின் பிரதிபலிப்புக்களை "தாயின் விளை நிலம்" "வைகறைப் பொழுதில் நாரைகள்" போன்ற கதைகளிலும், "படை வீரரின் மகன்" ஏனும் சிறு கதை யிலும் காணலாம்.

பதினாண்டுகள் வயதில் இந்த எதிர்கால எழுத்தாளர் தனது குடும்பத்துக்கு உதவும் பொருட்டு உழைக்கத் தொடங்கினார், அதே சமயம் மாலைநேரப் பள்ளியில் கல்வியும் பயின்று வந்தார். கால்நடை வளர்ப்பாளராக வேண்டும் என்பது அவரது கனவு. இத் தொழிலானது கிர்க்கீஜியாவில் பாரம்பரியமாக மதிக்கப்பட்டுவந்த தொழில்.

தனிப்பயிற்சி வேளாண்மை செகண்டரிப் பள்ளிப் படிப்பைப் பூர்த்தி செய்த ஜெங்கின் கிராமப்புறத்தில் பணிபுரியச் சென்றார். எனினும் ஜெங்கினின் வாழ்க்கையில் எதிர்பாராதிருப்பம் ஏற்பட்டது. அவரது முதலாவது இலக்கிய முயற்சிகள் அவரது குழந்தைப் பருவம், மலைப் பகுதிகளிலும் ஸ்டெட்பி வெளிகளிலும் செலவிடப்பட்ட இளமைக் காலம் பற்றிய நினைவுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவை. அவற்றில் ததும்பிய உண்மையுணர்வும், உணர்ச்சிப் பாங்கும் இந்த இளம் எழுத்தாளருக்கு வெற்றியைத் தேடித்தந்தன எனலாம்.

அதன் பின்னர், அவரது குடியரசைச் சேர்ந்த பத்திரிகைகளில் பணியாற்றினார்; சோவியத் எழுத்தாளர் சந்தினால் நடத்தப்பட்ட இலக்கிய வகுப்புக்களில் படித்துத் தேர்ச்சி பெற்றார். பின்னர் ஜெங்கின் அய்த்மதோவ் இலக்கிய கிரகஸ்தான் பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், பிராவ்தா நிருபராகவும் பணி புரிந்தார்.

அவரது இலக்கியப் படைப்புகள் கிரகஜியாவையும் அதன் மலைகளையும், ஸ்டெட்பி வெளிகளையும் அதன் மக்களையும் பற்றிக் கூறுகின்றன.

அவரது நூல்கள் நிகழ்காலத்தைப் பற்றியவையானும் கடந்த காலச் சிந்தனையோட்டங்களும் அவற்றில் அடங்கியுள்ளன. கடந்த காலப் பின்னணியில் நிகழ்கால சம்பவங்கள் மிகத் தெளிவாகப் புலனாகின்றன; ஆழமும் வீச்சும், உண்மையான சித்தாந்தத் தன்மையும் பெறுகின்றன.

“ஜமீனியா”வில் உணர்ச்சிப் பாங்கையும் “முதல் ஆசிரியர்” “தாயின் விளை நிலம்” ஆகிய கதைகளில் சமூக நிலைமைகள் பாத்திரப் படைப்புகள் பற்றிய பகுத்தாய்வையும் புலப்படுத்தும் ஜெங்கின் அய்த்மதோவ் சிக்கல் வாய்ந்த தத்துவப் பிரச்சினைகளை முன்வைக்கும் நிலைக்கு மாறிச் சென்றார். இந்த எழுத்தாளர் நிகழ்காலத்தைப் புரிந்து கொள்ளுவதற்காக மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளில் அடிக்கடி கற்பனைகளில் ஈடுபடுகிறார். இது இன்றைய மனிதனின் உள்ளத்தில் அவனைச் சூழ்ந்துள்ள உலகம், மாமலைகள், ஸ்டெட்பிப் புல், ஏரிகள், ஆகியவற்றுடன் ஒன்றுபடுகின்ற உணர்வை உயிர்த்தெழச் செய்கிறது.

ஜெங்கின் அய்த்மதோவின் ஆக்கப் பணியானது இவர் இரு மொழிகளில் எழுதுவதனால் இரண்டு கலாசார மரபுகளின் சேர்க்கையாக விளங்குகின்றது எனலாம். இவரது சில புத்தகங்கள் கிரகஜிய மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளன; அதே சமயம் இதர சில நூல்கள் ரஷ்யனிலேயே நேர்முகமாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

இலக்கியத்தின் குறிக்கோள் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்து ஜெங்கின் அய்த்மதோவ் இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “மனிதன் தன்னிடத்திலும், மக்களிடத்திலும் சமுதாயத்திலும் உள்ள அருமையான மிகச் சிறந்த ஒவ்வொன்றையும் தெரிந்து நேசிப்பதற்காக இலக்கியம் வாழ்க்கையின் சிக்கல்களுக்குள் ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டும். இவற்றை நேசிப்பது மட்டுமல்லாமல், அவற்றை அவன் பேணிக்காப்பதும் அவற்றுக்காகப் போராடுவதும் அவசியம்.”

எழுத்தாளர் ஜெங்கில் அய்த்மதோவின் சித்தாந்த ரீதியான கலை நயமிக்க கொள்கை நிலை, மனித குலத்தின் பிரிக்க முடியாத ஒற்றுமையில் தான் ஓர் அங்கம் என்பதில் அவருக்கிருந்த நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் பயனாக அவர் பிரம்மாண்டமான சமூகப் பணிகளில் அதாவது சோவியத் சமாதானக் கமிட்டி, ஆசிய-ஆப்பிரிக்க ஒருமைப்பாட்டு நிறுவனம், ஆசிய-ஆப்பிரிக்க எழுத்தாளர் சங்கம் ஆகியவற்றின் பணிகளில் ஈடுபட்டது இயல்பே. இதுவன்றி சோவியத் யூனியன் சுப்ரீம் சோவியத்துக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறார். நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதி என்ற முறையில் இவரைக் காண மக்கள் வருகின்றனர், தமது துன்ப துயரங்களை இவருடன் பகிர்ந்து கொள்ளவும் செய்கின்றனர்.

எழுத்தாளரும் மனிதாபிமானியும் தத்துவநிபுணருமான ஜெங்கில் அய்த்மதோவ் தனது லட்சக்கணக்கான வாசகர்களுக்கு மனிதனது அழகிலும், அவனைச் சூழ்ந்துள்ளவற்றின் அழகிலும் - அதாவது வாழ்க்கையிலும் இயற்கையிலும் - அவனுக்குள்ளே மேன்மையிலும் நம்பிக்கை ஊட்டுகிறார்.

படைவீரனின் மகன்

ஜெங்கில் அய்த்மதோவ்

ஒரு திரைப் படத்தில்தான் அவன் முதன் முதலாகத் தன் தந்தையைக் கண்டான். அச்சமயம் அவனுக்கு வயது ஐந்து:

ஒரு பெரிய, வெண்ணிற ஆட்டுப் பட்டியில்தான் அந்தத் திரைப்படம் காட்டப்பட்டது. இங்குதான் ஆண்டு தோறும் ஆட்டு ரோமம் கத்தரிக்கப் படுவது வழக்கம். அரசாங்கப் பண்ணைக் கிராமத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவில், சாலை யை ஒட்டி, ஒரு குன்றின் அடிவாரத்தில் இந்தப் பட்டி அமைந்துள்ளது. இங்கு அவன் தன் தாயுடன் அடிக்கடி சென்றிருக்கிறான். அவனுடைய தாயின் பெயர் ஜானென்குல். அரசாங்கப் பண்ணையின் அஞ்சல் நிலையத்தில் அவள் தொலைபேசி ஊழியையாகப் பணிபுரிந்து வந்தாள். கம்

பளி ரோமம் கத்தரிக்கும் பருவம் ஆரம்பமானதும் உதவி ஆளாக வேலை செய்வதற்காக இங்கு வந்து விடுவாள். இதன் பொருட்டு, தனக்குச் சேரவேண்டிய விடுமுறையை எடுத்துக் கொண்டு, கம்பளி ரோமம் கத்தரிக்கும் கடைசி நாள்வரை இங்கு பணியாற்றுவாள். இதற்கு நல்ல கூலி கிடைத்தது. சிரம தசையில் இருந்த, ஒரு படைவீரனின் விதவையான அவளுக்கு இது மிகவும் உதவிகரமாக இருந்தது. அவள் குடும்பம் மிகவும் சின்னது, அவளும் அவளுடைய மகனும் தான். எனிலும் குளிர் காலத்திற்காக அவள் எரி பொருள் சேமித்து வைக்க வேண்டியிருந்தது. மாவு, உடைகள், பாத அணிகள் முதலியவற்றை வாங்கி வைக்க வேண்டியிருந்தது. இதன்றி ஏதேனும் அவசர செலவுகளும் ஏற்படக்கூடும்.

பையனைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு வீட்டில் யாரும் இல்லாததால், அவனையும் தன்னுடன் ஆட்டுப்பட்டிக்கு அழைத்து வருவான். அவன் ரோமம் கத்தரிப்பலர்களிடையேயும், ஆடு பராமரிப்பாளர்களிடையேயும், கிடை நாய்களிடையேயும் உற்சாகமாக ஓடியாடித் திரிவான்.

திரைப்படம் காட்டு ம் 'புரஜெக்டர்' சாதனத்துடன் லாரி அங்கு வந்து சேருவதை முதன் முதலில் பார்த்தவன் அவன்தான். அப்போது அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. 'சினிமா வந்து விட்டது! சினிமா வந்துவிட்டது!' என்று குதூகலத்தோடு அவன் கூவினான்.

வேலை நேரம் முடிந்து, இருள் சூழ்ந்ததும் திரைப்படம் காட்ட ஆரம்பித்தார்கள். படம் ஆரம்ப மாவதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பது அவனுக்குப் பெரும் சித்திரவதையாக இருந்தது. எனினும் இதற்குப் பலன் கிட்டாமல் இல்லை. அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான யுத்தப்படம் அன்று காட்டப்பட்டது. ஆட்டுப்பட்டியின் கோடிளில் இரண்டு கழிகளுக்கு இடையே தொங்க விடப்பட்டிருந்த வெண்திரையில் சண்டை ஆரம்பமாயிற்று. காது செவிடுபடும் வெடி முழக்கங்கள் கேட்டன. ராக்கெட் வீச்சுகள் கண்களைக் கூசச் செய்தன. போர் வீரர்கள் தரையோடு தரையாகப் பதுங்கிக் கொண்டனர். ராக்கெட் வீச்சுகள் நின்றதும் வீரர்கள் முன்னேறிச் செல்லத் தொடங்கினர். பிறகு மீண்டும் எந்திரத் துப்பாக்கிகள் அந்தப் பகுதியே கிடுகிடுக்கும் படியாக அலறின. பையனும் மூச்சுவிடக் கூட முடியவில்லை. அவ்வளவு பரபரப்பு அவனுக்கு, ஓ, யுத்

தம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்குமோ?

அவனும் அவனுடைய தாயும் எல்லோருக்கும் பின்னால் கம்பளி மூட்டைகள் மீது உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து திரைப்படத்தை நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. எனினும் திரைக்குப் பக்கத்தில் தரையில் மற்றக் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து படத்தைப் பார்க்கவே அவன் விரும்பினான். ஆனால் அவனுடைய தாய் அவனை விடவில்லை.

'காலையிலிருந்து சாயந்திரம் வரை உன் இஷ்டப்படி ஓடியாடித் திரிந்தாய் அல்லவா? இப்போது இங்கேயே உட்கார்.' அவள் அவனைத் தன் மடியில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாள்.

எல்லோரும் படத்தை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறுவனின் தாய் அவ்வப்போது பெருமூச்சு விட்டாள். அவளது கண்களில் ஒரு பயம் கலந்த அதிர்ச்சி காணப்பட்டது. அவள் பையனை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள். அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் கம்பளி மூட்டையின் மீது உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பெண் ஓயாது புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

'ஐயோ, நான் என்ன செய்வேன்!'

ஆனால் கிறுவன் பயப்படவில்லை. அதற்குப் பதில், பாசினடுகள் கீழே விழுந்தபோது அவன் பெருமிதமடைந்தான். அதே சமயம் சோவியத் வீரர்கள் விழுகையில் அவர்கள் மீண்டும் எழுந்து விடுவார்கள் என்று உறுதியாக நம்பினான்.

என்ன இவர்கள் இப்படி வேடிக்கையாக விழுகிறார்கள் என்று அவன் நினைத்தான். யுத்த விளையாட்டு விளையாடும்

பையன்கள் போல அல்லவா விழுகிறார்கள்! ஓடும் போது காலிடறி விழுபவன்போல் அவனாலும் இப்படி விழ முடியும். அப்படி விழும்போது காயம் ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருந்தாலும், அந்தச் சிராய்ப்புக் காயங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அவன் எழுந்து ஓடுவான். ஆனால் இவர்கள் எழுந்திருக்கவில்லை. கீழே விழுந்தவர்கள் அப்படியே ஆடாது அசையாது கிடந்தார்கள். வயிற்றில் கடிப்பட்டவர்கள் போல விழவும் பையனுக்குத் தெரியும். அவர்கள் உடனே விழமாட்டார்கள்; முதலில் தமது வயிறுகளை இறுக்கப் பிடித்துக் கொண்டு, பிறகு குனிந்து மெல்லப் புறத்தரையில் சாய்வார்கள்; அவர்களது கரங்கள் விரிந்து கிடக்கும். பையனும் எழுந்து கொள்வான். ஆனால் அவர்கள் எழுந்திருக்கவில்லை.

சண்டை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இப்போது திரையில் பிரங்கிப் படை வீரர்கள் தோன்றினார்கள். குண்டு வீச்சுகளுக்கும், நெருப்புக்கும், புகைக்கும் மத்தியில் அவர்கள் தங்களது டாங்கி — எதிர்ப்புப் பிரங்கிகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒரு பெரிய பள்ளத்தின் சரிவில் அவற்றைச் சிரமத்தோடு தள்ளிச் சென்றார்கள். சுற்றிலும் குண்டு மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. அதற்கிடையே அந்தப் பிரங்கிப் படை வீரர்கள் முன்னேறிச் சென்றார்கள். அவர்களது நடையும் தோற்றமும் திரைப்படத்தைப் பார்ப்போர் உள்ளத்தில் பெருமித உணர்ச்சியைக் கிளர்த்தின. அதே சமயம் அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற பரபரப்பும் அவர்களிடையே காணப்பட்டது. சோவியத் பிரங்கிப் படை வீரர்கள் மொத்தம் எழுபேர் இருந்தனர்.

அவர்கள் உடைகள் எல்லாம் கிழிந்து கந்தலாக இருந்தன. அவர்களில் ஒருவன் ரஷ்யனைப் போல் இல்லை. தன் தாய் மட்டும் இரகசியம் பேசும் குரலில் பின்வருமாறு கூறியிருக்கவில்லை என்றால் சிறுவன் அந்த ஆளைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டான்.

‘ஓ, அதோ பார், அவர் தான் உன் அப்பா...’

அந்தக் கணத்திலிருந்து திரையில் தென்பட்ட அந்த மனிதன் அவனுடைய தந்தையாகி விட்டான். இதற்குப் பிறகு அந்தப் படம் முழுவதுமே அவனுக்குத் தன் தந்தையைப் பற்றிய படமாகவே தோன்றியது. அவனுடைய அப்பா இதர எல்லா அரசாங்கப் பண்டை வாலிபர்களையும் போலவே மிகவும் இளமையோடு தோன்றினான். கட்டை குட்டையான ஆகிருதி; உருண்டையான முகம்; கூரிய கண்கள்; தூசியும் புகைக் கரியும் படிந்த அவனது முகத்தில் அந்தக் கண்கள் கோபாவேசமாக மின்னிக்கொண்டிருந்தன. அவன் உறுதியும் ஊக்கமும் மிக்கவனாகக் காணப்பட்டான்; பிரங்கி வண்டியின் சக்கரத்துக்குத் தனது தோளை முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் திரும்பி, கீழே இருந்தவர்களை நோக்கிக் கூச்சலிட்டான்; ‘வெடி குண்டுகள் வேண்டும்! எங்களைக் காக்க வைக்காதீர்கள்!’ இதனைத் தொடர்ந்து இடி முழக்கம் போன்ற ஒரு வெடிச் சப்தம் கேட்டது.

‘அம்மா, அவர் என் அப்பா தானா?’ அவர் பெயர் தன் தாயைக் கேட்டான்.

‘என்ன?’ அவன் அவன் கேட்டதைப் புரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ‘பேசாமல் படத்தைப் பார்’

‘நீதானே சொன்னாய் அவர்
என் அப்பா என்று’

‘ஆமாம். அவர் உன் அப்பா
தான். இப்போது அதற்கென்ன?
தொண தொணவென்று பேசி
மற்றவர்களுக்குத் தொந்தரவு
கொடுக்காதே’

இதை அவள் ஏன் சொன்
னாள்? எதற்காகச் சொன்னாள்?
எந்தக் குறிப்பிட்ட நோக்கமும்
இன்றி, யோசிக்காமல் அப்படிச்
சொல்லியிருக்கலாம் அல்லது
அச்சமயம் அவளுக்கு ஏற்பட்ட
உள்ளக் கிளர்ச்சியில் தனது
கணவனைப் பற்றி நினைத்திருக்க
லாம். இது எப்படியிருந்தாலும்
சிறுவன் அவள் சொன்னதை
நம்பினான். இந்த எதிர்பாராத
மகிழ்ச்சி அவளைப் பூரிப்படை
யச் செய்தது. படைவீரனை
தனது கந்தையைப்பற்றி அவன்
பெருமிதமடைந்தான். அப்பா
என்றால் இவர்தான் அப்பா!
தகப்பன் இல்லாதவன் என்று
மற்றப் பையன்கள் அவனை எப்
படியெல்லாம் சீண்டினார்கள்!
இப்போது அவர்கள் அவனது
அப்பாவைப் பார்க்கட்டும்! ஆடு
வளர்ப்பாளர்களும் கூடப் பார்க்
கட்டும்! மலைகளில் சுற்றித் திரி
யும் அவர்களுக்குத் தங்களு
டைய குழந்தைகளையே சரிவரத்
தெரியாது. ஆடுகளை அவர்கள்
பட்டிக்கு ஓட்டிச் செல்லுவதற்கு
அவன் உதவிபுரிந்துள்ளான்.
அவர்களது நாய்கள் சண்டை
யிட்டுக் கொண்டபோது
அவற்றை விளக்கி விட்டிருக்கி
றான். அவர்கள் அவனிடம்
கேள்வி மேல் கேள்விகள் கேட்
டுத் துணைப்பார்கள். அவர்களில்
ஒவ்வொருவரும் அவனிடம் இவ்
வாறு கேட்டார்கள்:

‘ஐகித், உன் பெயர் என்ன’

‘அவால் பேக்’

‘நீ யாருடைய மகன்?’

‘நான் தொக்தோகனுடைய
மகன்’

‘என்ன தொக்தோகன்ன?’

‘நான் தொக்தோகன்னு
டைய மகன்தான்’ என்று அவன்
மீண்டும் அழுத்தம் திருத்தமா
கக் கூறுவான்.

இம்மாதிரி பதிலளிக்கும்படி
அவனுடைய தாய் அவனுக்குச்
சொல்லிக் கொடுத்திருந்தாள்.
உன் தந்தையின் பெயரை என்
றும் மறந்துவிடாதே என்று
அவனுடைய பார்வையிழந்த
பாட்டியும் கூட கூறியிருக்கிறாள்.
அவன் இதை எப்போதாவது
மறந்துவிட்டால் அவனுடைய
காதைப் பிடித்துத் திருகுவான்,
ரொம்பவும் பொல்லாதவன்.

‘ஓ, அஞ்சல் நிலையத்
தொலைபேசி ஊழியையின் மகன்
தானே நீ?’ என்று ஆடு வளர்ப்
பாளர்கள் கூறுவார்கள்.

‘இல்லை, தொக்தோகன்னு
டைய மகன்!’ என்று அவன்
அடித்துக் கூறுவான்.

கடைசியில் ஆடு வளர்ப்பா
ளர்கள் வழிக்கு வருவார்கள்;

‘நல்லது தம்பி, நீ தொக்
தோகன்னுடைய மகன்தான்.
உன்னைச் சோதிப்பதற்காகத்
தான் கேட்டோம். இதைத் தவ
றாக எடுத்துக் கொள்ளாதே.
நாங்கள் வருடம் டிராவும் மலை
களில் சுற்றித் திரிகிறோம். இங்கே
குழந்தைகளாகிய நீங்கள் புல்
லைப்போல் வளர்கிறீர்கள். சிறு
வர்களாகிய உங்களை அடையா
ளம் தெரிந்து கொள்வதே சிர
மமாக இருக்கிறது?’

இதற்குப் பிறகு அவர்கள்
அவனுடைய தந்தையைப் பற்றித்
தங்களுக்குள் மெதுவாகப் பேசிக்
கொள்வார்கள். அவனுடைய
தந்தை இளம் வயதிலேயே
போர் முனைக்குச் சென்றுவிட்

டான். அவர்களில் பலருக்கு அவனைச் சரிவர நினைவில்லை. அவன் ஒரு மகனை விட்டுச் சென்றது எவ்வளவோ நல்லதாகி விட்டது. திருமணமாகாத பல இளைஞர்கள் போர்முனைக்குச் சென்றார்கள். இப்போது அவர்களது பெயர்களைச் சொல்ல யாரும் இல்லை.

‘ஓ, அதோ அவர்தான் உன் அப்பா’ என்று அவனுடைய தாய் கூறிய காலத்திலிருந்து, திரையில் தோன்றிய அந்தப் படைவீரன் அவனுடைய தந்தையாகி விட்டான். அப்படித்தான் அவனைப் பற்றி அந்தச் சிறுவன் நினைத்தான். வீட்டிலிருக்கும் யுத்தகாலப் புகைப்படத்திலுள்ள தனது தந்தையைப் போலவே அந்தப் படைவீரன் இருந்தான்.

இப்போது அவால்பேக் ஒரு மகனது கண்களோடு தனது தந்தையைக் கூர்ந்து நோக்கினான். அவன்பால் ஒரு விந்தையான பாசமும் கனிவும் அவனது குழந்தை உள்ளத்தில் பொங்கின. ‘என் மகன் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் தனது வாழ்நாள் முழுதும் என்னைப் பெருமிதத்துடன் நினைவில் வைத்திடும்படியாக நான் நடந்துகொள்ள வேண்டும்’ என்பதைத் திரையிலுள்ள அவனுடைய தந்தை நன்கு அறிந்திருப்பதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. இதற்குப் பிறகு யுத்தம் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டுவதாக இல்லை. போர் வீரர்கள் கீழே விழுவது இனியும் அவனுக்கு வேடிக்கையாகத் தோன்றவில்லை. யுத்தம் இப்போது அவனுக்கு மிகவும் கவலையளிக்கும் ஒரு விஷயமாக ஆகி விட்டது. உயிரினும் இனிதாக தான் நேசிக்கும் ஒருவரைப் பற்றிய அச்ச உணர்வு, இதுவரை தான் பிரிந்திருந்த ஒருவரை— பிரிந்திருந்த அன்பரைப் பற்றிய

அச்ச உணர்வு முதல் தடவையாக அவனை ஆட்கொண்டது.

யுத்தம் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது, தொலைவில் டாங்குகள் முன்னேறி வந்துகொண்டிருந்தன. அவை கம்பளிப் பூச்சிக் கால்கள் போன்ற தமது சக்கரங்களால் தரையைத் துவசம் செய்து கொண்டும், சுழல்பீரங்கிமேடைகளிலிருந்து சுட்டுக் கொண்டும் முன்னேறி வந்தன. நமது பீரங்கிப் படை வீரர்கள் தமது பீரங்கியைக் குன்றின்மீது இழுத்துக் கொண்டிருந்தனர். ‘சீக்கிரம் அப்பா, சீக்கிரம்! டாங்குகள் பக்கத்தில் வந்து விட்டன!’ என்று சிறுவன் எச்சரித்தான். கடைசியில் அவர்கள் எப்படியோ பீரங்கியைக் குன்றின் உச்சிக்குக் கொண்டுவந்து, புதர்களிலிருந்து டாங்குகளை நோக்கிச் சுட ஆரம்பித்தனர். டாங்குகளும் பதிலுக்குச் சுட்டன. அங்கு ஏராளமான டாங்குகள் இருந்தன.

குண்டு வீச்சுக்கும், புகைக்கும் இடையே இந்தச் சமயம் அவன் தந்தையின் அருகில் இருக்க விரும்பினான். டாங்குகள் பற்றி எரியும்போது அவற்றின் சக்கரங்கள் கழன்று விழும் போது, மேற்கொண்டு நகர முடியாமல் அவை ஒரே இடத்தில் ஸ்தம்பித்து நிற்கும்போது அவன் தன் தாயின் மடியில் துள்ளிக் குதித்தான். ஆனால் சோவியத் படை வீரர்கள் தமது பீரங்கிக்குப் பக்கத்தில் விழும் போது, அவன் மிகவும் துயரமடைந்து மௌனமாக இருந்தான். அவர்களது எண்ணிக்கை மேன்மேலும் குறைந்து கொண்டு வந்தது. அவனுடைய தாய் விசித்து அழுதாள். அவள் முகம் சூடான கண்ணீரால் நனைந்து விட்டது.

மல்லிகை இதழ்கள் ஒவ்வொன்றையும் வருங்காலத் தேவை கருதி மிகப் பாதுகாப்பாக வைத்திருங்கள். இதழ்களைத் தவற விட்டு விட்டுப் பின்னர் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டு அதைப் பெற்றுத் தொகுப்பில் இணைக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் தற்காலிகமாக அசட்டையாக இருந்துவிடாதீர்கள். பின்னர் உங்களது தொகுப்பிற்கு அந்த இதழ் கிடைக்காமலே போய்விடலாம். இப்படியாகத்தான் பலர் பழைய இதழ்களைக் கேட்டு எழுதுகின்றனர். பழைய இதழ்கள் கிடைக்கலாம் என்பது உத்தரவாதமல்ல. குறிப்பாக உயர் கல்வி மாணவர்களும் தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்களும் மாதா மாதம் தங்களுடைய பிரதிகளைப் பத்திரப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் இதழ்களை இரவல் கொடுக்க வேண்டாம்.

மல்லிகை இதழ்களின் பெருமை உடனடியாகப் புரியாமல் இருக்கலாம். காலம் போகப் போகத்தான் அதன் பெறுமதி விளங்கும். எனவே சேயித்து வைக்கப் பாருங்கள்.

— ஆசிரியர்

புத்தம் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சண்டை முன்னிலும் உக்கிரமடைந்தது. டாங்குகள் மிகவும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவனுடைய தந்தை போர்க்களத் தொலைபேசியில் கோபத்தைக் கொண்டு எதையோ இரைந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் வெடிகுண்டுகளில் பலத்த ஓசையில் எதுவும் கேட்கவில்லை. இப்போது இன்னொரு படைவீரன் பிரங்கிக்குப் பக்கத்தில் வீழ்ந்தான். அவன் எழுந்திருக்க முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. அவன் தரையில் குப்புற விழுந்தான். அவனது உடலிலிருந்து 'குப்பு' என்று பெருகிவந்த ரத்தத்தால் தரை சிவப்பாயிற்று. இப்

போது இரண்டு பேர்கள் தான் எஞ்சியிருந்தனர் — அவனுடைய தந்தையும் இன்னொரு படைவீரனும். அவர்கள் சுட்டனர். பிறகு தொடர்ந்து இரு முறை சுட்டனர். ஆயினும் டாங்குகள் முன்னேறி வந்து கொண்டிருந்தன. பிரங்கி வண்டிக்குப் பக்கத்தில் மற்றொரு குண்டு விழுந்தது. அடுத்த விநாடி ஒரு பலத்த வெடியோசை கேட்டது ஓர் அனற்பிழம்பு எழுந்தது. பிறகு திரும்பவும் இருள் சூழ்ந்தது. தரையிலிருந்து ஒரே ஓர் ஆள்தான் எழுந்தான். அவன்தான் அவனுடைய தந்தை. அவன் உடனே பிரங்கியில் குண்டைத் திணித்து குறிவைக்க ஆரம்பித்தான். அதுதான் கடைசிக் குண்டு. மீண்டும் ஒரு வெடி முழக்கம். அவனுடைய தந்தையின் பிரங்கி உருச் சிதைந்து கவிழ்ந்தது. ஆனால் அவனுடைய தந்தை இன்னும் உயிரோடு இருந்தான். அவன் தரையிலிருந்து மெல்ல எழுந்து டாங்கை நோக்கித் தள்ளாடிச் சென்றான். அவனுடைய உடைகள் பொசுங்கி விட்டிருந்தன. அவன் கையில் ஓர் எறிகுண்டு இருந்தது. அவன் வேறு எதையும் பார்த்து வில்லை; எதையும் கேட்கவில்லை; அவன் தன்னிடம் எஞ்சியுள்ள பலத்தை எல்லாம் ஒருங்கு திரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

'நில், உன்னைப் போகவிட மாட்டேன்!' என்று அவன் கூச்சலிட்டு எறிகுண்டைச் சுழற்றினான். முகத்தில் வெறுப்பும் ரௌத்திராகாரமும் பொங்க அவன் ஒரு விநாடி சலனமற்று நின்றுகொண்டிருந்தான்.

சிறுவனின் தாய் அவனது கையைப் பிடித்துப் பலமாக அழுத்தினாள். வலியால் அவனுக்கு வீறிட வேண்டும்போல் இருந்தது. தாயின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுத் தன் தந்தையின்

உதவிக்கு ஓடிச் செல்ல அவன் விரும்பினான். ஆனால் டாங்கிலிருந்து எந்திரத் துப்பாக்கியிலிருந்து ஒரு குண்டு பாய்ந்து வந்தது. அவனுடைய தந்தை வெட்டப்பட்ட மரம் போலக் கீழே சாய்ந்தான். அந்தச் சரிவில் உருண்டான். எழுந்திருக்க முயன்றான். ஆனால் மீண்டும் கீழே விழுந்தான். கைகள் பரத்தியிருக்க அவன் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து கிடந்தான்.

இத்துடன் முதல் பாகம் முடிந்து விட்டது. பிலிம் சுருளை மாற்றுவதற்காக ஆபரேட்டர் விளக்கைப் போட்டான்.

விளக்கு வெளிச்சம் வந்த போது எல்லோருக்கும் கண்கள் கூசின. திரைப்பட உலகிலிருந்து யுத்த உலகிலிருந்து அவர்கள் எதார்த்த உலகிற்குத் திரும்பினர். அதே சமயம் சிறுவன் கம்பளி மூட்டையிலிருந்து கீழே குதித்து வெற்றிக் களிப்போடு முழக்கமிட்டான்.

‘பையன்களா, அவர்தான் என் அப்பா! அவரை நீங்கள் பார்த்தீர்கள் அல்லவா? அவர்கள் என் அப்பாவைக் கொன்று விட்டார்கள்.....’

இதனை யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. என்ன நடந்தது என்பது யாருக்கும் புரியவில்லை. சிறுவன் உற்சாகமாகக் கூவிக் கொண்டே திரைக்குப் பக்கத்தில் முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த தனது தோழர்களை நோக்கி ஓடினான். ரோமம் கத்திரிக்கும் கொட்டடியில் கணநேரம் ஒரு விந்தையான, தர்ம சங்கடமான மௌனம் நிலவிற்று. தன் தந்தையை என்றும் பார்த்திராத இந்தச் சிறுவனின் அர்த்தமற்ற ஆனந்தம் அவர்களைத் திகைக்க வைத்தது. யாருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை.

அவர்கள் எல்லோரும் குழப்பத்தோடு தமது தோள்களைக் குலுக்கினர். திரைப்பட ஆபரேட்டர் பிலிம் சுருளை கொண்ட தகரப் பெட்டியைக் கைதவற விட்டு விட்டான். அது பலத்த சப்தத்துடன் தரையில் விழுந்து உருண்டது. இதில் யாரும் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆபரேட்டர் கூடப் பெட்டியை எடுக்க அவசரம் காட்டவில்லை. படை வீரனின் மகன் தொடர்ந்து தன் கட்சியை ஆதரித்துப் பேசினான்.

‘பார்த்தீர்களா என் அப்பாவை! அவர் கொல்லப்பட்டு விட்டார்!’ என்று முன்னிலும் உற்சாகத்தோடு கூறினான். தன் தந்தையைப் பற்றித் தன்னைப் போல் அவர்களும் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் கொள்ளாதது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

பிறகு பள்ளிச் சிறுவர்களில் ஒருவன் படைவீரன் மகனுக்கு உண்மையைச் சொல்லத் தீர்மானித்தான்: ‘அவர் உன் அப்பா அல்ல. ஒரு நடிகர். நான் சொல்லுவதில் உனக்கு நம்பிக்கையில்லை என்றால் ஆபரேட்டரையே வேண்டுமானால் கேட்டுப் பார்’

சிறுவனுக்கு ஏமாற்றம் அளிக்கப் பெரிய பையன்கள் விரும்பவில்லை. அவனது சந்தோஷத்தைப் பறிக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே ஆபரேட்டர் தக்க முறையில் பதிலளிப்பான் என்று அவர்கள் நம்பினர். எல்லோரும் அவனையே ஆவலோடு பார்த்தனர். ஆனால் அவன் எதுவும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்தான். புரஜெக்டரில் மிகவும் கவனமாக இருப்பவன்போல் காணப்பட்டான்.

‘இல்லை, அவர் என் அப்பா தான்!’ என்று சிறுவன் வலியுறுத்திக் கூறினான்.

‘அவர்களில் யார் உன்னுடைய அப்பா?’ ஒரு பள்ளிக் சிறுவன் கேட்டான்:

‘கையில் எறிகுண்டு வைத்திருந்தாரே அவர்தான்; அவரை நீ பார்க்கவில்லையா? அவர் இப்படித்தான் விழுந்தார்’

தனது தந்தை எப்படிக்கீழே விழுந்தார். காட்டுவதற்கு அளால்பெக் தரையில் விழுந்து, படத்தில் பார்த்ததை அப்படியே செய்து காட்டினான். கைகள் பரத்திக் கிடக்க திரையின் முன்னால் அவன் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்தான்.

அங்கிருந்தவர்களால் சிரிப்பையடக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவன் செத்தவன் போல் கிடந்தான். சிரிக்கவே இல்லை. மீண்டும் அங்கு தர்ம சங்கடமான மௌனம் நிலவற்று.

‘ஜானென்குல், புறப்படு; எதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்’ என்று ஒரு முதாட்டி சிறுவனின் தாயைக் கடிந்து கொண்டாள். ஆனால் அவன் கண்களில் நீர் பொங்க மிகுந்த துயரத்துடன் தன் மகனிடம் சென்றான்.

அவன் தன் மகனை வாரி எடுத்தான்:

‘வா, மகனே, வா. அவர் உன் அப்பாதான்’ என்று அவன் மெதுவாகக் கூறி அந்தக் கொட்டடியிலிருந்து அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வெவியே சென்றான்.

நிலா உச்சி வானில் இருந்தது. தொலை தூரத்தில் மலைச் சிகரங்கள் வெள்ளை வெளேரென்று தோன்றின. கீழே ஸ்டெப்பி வெளி கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை விரிந்து கிடந்தது.

இப்போதுதான் அந்தச் சிறுவன் தனது வாழ்க்கையி

சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா 15 — 00

[மலர் உட்பட]

தனிப்பிரதி 1 — 00

இந்தியா, மலேசியா 20 — 00

(தபாற் செலவு உட்பட)

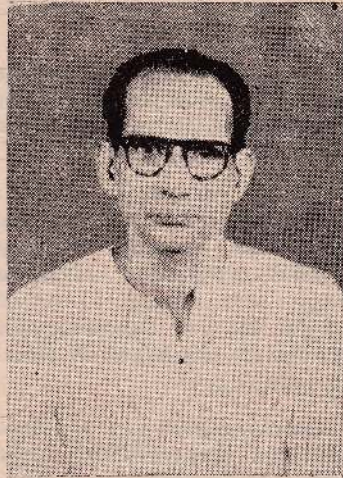

லேயே முதல் தடவையாக இழப்பின் வேதனையை உணர்ந்தான்; போரில் தனது தந்தை கொல்லப்பட்டுவிட்டது பற்றி அவன் திடீரென்று சொல்லொண்ணாத துயரமடைந்தான். தன் தாயைக் கட்டிப்பிடித்து அழவேண்டும். அவளும் அவனுடன் சேர்ந்து கண்ணீர் உருக வேண்டும் என்று விரும்பினான்; ஆனால் அவள் அமைதியாக இருந்தாள். அவளும் ஒன்றும் பேசவில்லை. தனது சின்னஞ்சிறு முஷ்டிகளை மடித்து, பொங்கிவரும் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டான்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யுத்தத்தில் மடிந்துவிட்ட தனது தந்தை இப்பொழுது முதல் அவனுள் வாழத் தொடங்கி விட்டான் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. *

சமூக ஜோதி அணைந்துவிட்டது!

காலா திகாலமாக அடக்கியொடுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் — அதன் விடுதலை தனிமனித வீரசாகசங்களால் சாத்தியமாகாதென்பதை உணர்ந்து இயக்க்பூர்வமாகவே விடுதலைக்குப் படிசமைக்க முடியுமென்பதைத் துணிந்து செயற்பட்டவர்களில் ஒருவராய், சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் பிதாமகரித் தலையானவராய் விழங்கி இறுதி மூச்சுவரை சமூக விடுதலை, சமூக உயர்வு பற்றிச் சிந்தித்து வந்த திரு. ஆ. ம. செல்லத்துரை தனது 67 வது வயதில் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்.

சிறந்த நாவன்மையும், நெஞ்சுறுதியும் கொண்ட இவரது தலையாய முயற்சியினூற்தான் ஈழத்தின் முதலாவது ஆலயக் கதவுகள் திறந்தன. இலங்கையின் முதலாவது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மைத் தமிழினத்தைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினரை நாட்டிற்கு அறிமுகப்படுத்தியவரும் இவர்தான்.

தமிழகத்தில் எனது இலக்கியச் சுற்றுப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பிய நேரம். வதிரி தமிழ் மன்றத்தில் எனது இலக்கிய அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளச் சென்றபோது தன்னை ஒருமுறை வந்து சந்திக்குமாறு ஆணுப்பியிருந்தார். முரண்பட்ட இலட்சியங்களைக் கொண்டவர்களாயிருந்தபோதும் என்னை அன்புடன் வரவேற்று உரையாடினார். 'இருவடைய பாதைகளும் வெவ்வேறானதாக இருந்த போதும் இலக்கு ஒன்றுதான்' என்று அவர் குறிப்பிட்டது இன்றும் எனது நெஞ்சில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இவருடைய இறப்பு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திற்கு ஒரு பேரிழப்பு. இவரை இழந்து வருந்தும் குடும்பத்தாருக்கும், நண்பர்களுக்கும் மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தை தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

நமது அஞ்சலி

மல்லிகையின் அபிமான அன்பரும் எழுத்தாளரும்மான பா. இரத்திர சபாபதி ஐயர் அவர்களது தந்தையார் ஐ. ந. பால்க்கரக்குருக்கள் சென்ற வாரம் காலமாகினார். அவரது இழப்பைக் கேட்டு மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துக்கத்தை அன்றாது குடும்பத்தினருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

— ஆசிரியர்

உயிரிலக்கியத்திற்கான

கருவுலங்கள்

எஸ். அகஸ்தியர்

சுமார் இருபது வருஷமாகப் 'பிரபலமாக்கப்பட்ட' ஓர் எழுத்தாளர் — சில சகயக்களுடன் தனது படைப்புக்கள் பற்றியே சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தவர், 'திடீ'ரென்று என்னை நோக்கி, 'முற்போக்கு இலக்கியம் — மக்கள் இலக்கியம்' என்றெல்லாம் சொல்கிறீர்களே, அப்படியாயின் மற்றவர்கள் எழுத்தெல்லாம் பிற்போக்கு இலக்கியம் — மக்களுக்காக எழுதாமல் மிருகங்களுக்காகவா எழுதுகிறோம்?' என்று 'கிண்டலாக' ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டுத் 'தமாஷா' உச்சரித்தார். சிரிப்பில் 'மேதாவி' என்று அவர் தன்னை அபிநயத்துக் கொண்டபோதும், இவ்வியகாரத்தில் அவர் இப்பவும் 'விரல் சூப்புகிற குழந்தை' என்று வியந்தேன். ஒரு மணி நேரமாக அவர் தனது படைப்புகளைப் பற்றிக் கூறவும் பொறுமையாகச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த நான் பதிலிறுக்கத் தொடங்க, அதைக் காதில் வாங்காமல் அசட்டையாகத் 'திடீ'ரென்று 'வேறு சோலி' பார்க்கக் கிளம்பியது, அவர் மேதாவித் தனத்தில் எனக்கெழுந்த சந்தேகம் உறுதியாயிற்று. அவர் காதில் வாங்காது — சர்ச்சை புரியாதுபோன கருத்தை மக்கள் காதில் போட்டு

வைப்பது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

மனிதகுல வரலாற்றைச் சமூகவியலியக்கத்தினூடாகப் பார்க்கத் தெரிந்த — புரிந்த ஓர் எழுத்தாளனுக்கு, ஆதிகாலச் சமுதாயத்திலிருந்து இன்றைய சமுதாய அமைப்பு வரை உலகம் எத்தகைய தகர்ப்புகளால் மாற்றங்கண்டது என்பதை எடைபோடுதல் சிரமமன்று; இதனைச் சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

ஓர் சமுதாய அமைப்புத் தகர்ந்து மறு சமுதாய அமைப்பு உண்டாவது ஒன்றும் 'தற்செயலான' நிகழ்ச்சியன்று. ஓர் சமுதாய அமைப்பை நிராகரித்து மற்றோர் புதிய சமுதாய அமைப்பை நிர்மாணிக்கின்ற ஒவ்வோர் நிகழ்வுகளும் சாதனங்களும் முற்போக்கு அம்சங்களாகவே அவ்வக் காலங்களில் திகழ்கின்றன.

பண்டைய பொதுவுடமைச் சமுதாயம், அடிமைச் சமுதாயம், பிரபுத்துவ சமுதாயம், முதலாளித்துவ சமுதாயம், சோஷலிஸ சமுதாயம் என்று இவ்வாறு மாற்றங்களடைந்த ஒவ்வோர் அமைப்புகளும் முற்போக்கு அம்சங்களாகவே விளங்கின. முரண்பட்ட மனிதவர்க்கத்தின் தவிர்க்க முடியாத போராட்டங்கள் ஒவ்வோர்

புதிய புதிய சமுதாய அமைப்புகளை முற்போக்குப் பாதையில் தோற்றுவித்தன. அத்தகைய புதிய சமுதாய அமைப்பும் அதற்கான சாதனங்களும் முற்போக்கான அம்சங்களே, இச்சாதனங்களில் கலை இலக்கியமும் முக்கிய இடம் வகித்தன—வகித்து வருகின்றன. இது வரலாற்றுண்மை. இந்த வகையில் பழமையைத் தகர்த்துப் புதியதை அமைக்கத் துணைபுரியும் சாதனங்கள் யாவும் முற்போக்கு அம்சங்கள் என்பதும், இச்சாதனங்களில் கலை இலக்கியத்தின் பங்கும் வர்க்கம் சார்ந்து பிற்போக்கு — முற்போக்கு அம்சமாகத் திகழ்வதையும் கணலாம். எனவே, இத்தகைய கலை இலக்கியங்கள் எத்தன்மை வாய்ந்தனவாக இருக்கும் — இருக்கவேண்டும் என்பது முக்கிய கேள்வியாகின்றது.

ஜீவகளை கொண்ட உயிர்த்துடிப்பான கலை இலக்கியங்கள் சமூகவாழ்வை அனுபவித்த உணர்வு பூர்வமாய்ப் பெறும் அறிவினிருந்து உதிப்பன. வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதற்கு வெறும் உணர்வு மட்டும் துணைபுரியாது; சமூகத்தோடு ஒன்றித்துப் பழகி, மக்களின் இதயதாகத்திலெழும் உணர்வுகளையும் போராட்ட எண்ணங்களையும் பகிர்ந்து — பகுத்து உணர்வதற்கு— தெரிந்து கொள்வதற்கு எழுத்தாளன் தன்னை முழுமையாக -- நிபந்தனையின்றி அர்ப்பணித்தாலே இது சாத்தியமாகும்.

அதுபோன்று அவன் மக்களின் கந்தல் வாழ்க்கையைக் கண்டு மறைந்து ஒதுங்காமல் அவர்களுடன் குலவி வாழ்ந்து கொள்வதால் முழு உணர்வு பெறுகின்றவனாகின்றான். இவ்வாறு மக்களுடனும், மக்கள்

இயக்கங்களுடனும் எழுத்தாளன் சங்கமிக்கும் போதுதான் அவன் பல்வேறு அனுபவங்களை அனுபவவாயிலாகவும் உணர்வு பூர்வமாகத் தெரிந்து கொள்கிறான். அப்படியன்றி. இவற்றைப் புறக்கணித்துக் கொண்டு பல்வேறு இலக்கிய இலக்கண நூல்களையோ பிரபந்தங்களையோ கற்று, 'அவற்றினுணர்வில் அறிவு பெற்று' எழுத முனையும் எழுத்தாளன் யதார்த்த உயிரிலக்கியம் படைப்பதிலோ, மக்களை தெரிப்படுத்த வழிகாட்டும் சித்தாந்தத்திலோ தோல்வியடைவதை அவனே தடுக்க முடியாதவனாகின்றான். இத்தகைய 'புத்தக இலக்கியவாதி'களுக்கு உண்மையில் தான் எழுதும் பிரச்சினை — குறிக்கோள் — கருத்துருவம் என்னவென்றே தெரியாமல் போய்விடுகின்றது; எனவே, கருத்துருவத்தில் 'மயக்கம்' உண்டாகின்றது; ஆதலால், யதார்த்தத்துக்குப் புறம்பான உயிரற்ற படைப்புக்களையே 'இலக்கியப்பீதாம்பரம்' என்று அர்த்தமற்ற தொடர்பற்ற வார்த்தை அலங்காரம் செய்து, தன்னைத்தானே 'தற்காத்' துக் கொள்ள வேண்டிய நிலை, 'பிரபல்யப்படுத்தி'க் கொள்ள வேண்டிய 'பாதுகாப்பு' அவனுக்குத் தேவையாகிவிடுகின்றது; அப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டும் விடுகின்றது. இத்தகைய கலை இலக்கியவாதிக்குக் காத்திரமர்ன — புதிய சமுதாயத்துக்கு வழிகாட்டும் சிருஷ்டி இலக்கியம் கட்டுப்போட்டாலும் வராது.

புதிய 'சமுதாயப் பார்வை' கொண்டு அதன்படியாக எழும் சித்தாந்தப் பிராபந்தியோடு சுதந்திரமாக இலக்கியம் படைக்க வியலாத எழுத்தாளன், பண்டைய சமுதாய வாழ்விற்கமைய அதனடியொட்டி யெழுந்த பழைய இலக்கியங்களையே மந்தி

ரமாக "உச்சாடனம்" பண்ணி அதனீர்ப்பால் பாடம் ஒப்புவிக்கும் மாணக்கரைப்போல் எடுத்துக் கையாள்கின்றான். சரியாகச் சொல்வதாயின், 'பதனிடும் வித்தை, தோசை இலக்கியம்' என்று இதனைக் கூறலாம். இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் வேட்கமான காலகட்டத்தில், சொன்னதையே பதனிடும் கிருத்தியத்தால் ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியம் மிக மோசமாக — வஞ்சகமாக — மலினப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும் போது எழுத்தாளன் வெட்கப்படத்தான் வேண்டும்.

'அம்மண விறுத்தமே யதார்த்த இலக்கியம். உள்ளதை அதேபடி எழுதும் இலக்கியத்திற்காக ஏன் மெய் வருந்திப் பேனா தூக்கவேண்டும்? புகைப்படக் கருவி கொண்டு இதனைச் சாதிக்கலாமே?' என்றெல்லாம் இவர்களால் விளாசப்படுகிறது. இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான இக் 'கிண்டல்' கள் ஒரு புறமிருக்க, 'யதார்த்த இலக்கியம் என்றால் என்ன?' என்பதை, ஐயந்திரிபற அறிதல் நன்று:

'உள்ளதை அதேபடி அம்மணமாக, புகைப்படப் பிரதியாகச் சித்தரிப்பதே யதார்த்த இலக்கியம்' என்ற யதார்த்த இலக்கியவாதி ஒருபோதும் ஒப்புவதில்லை. நிகழாத ஒன்றைச் சம்பவவாயிலாக நிகழ்ந்ததாகக் காட்டும் கதையும், அக்கதை மாந்தர்களின் இயல்பான தன்மைகளால், குணதோஷங்களால், பழக்க வழக்கங்களைப் புலப்படுத்தும் போதுதான் படைப்பு உயிர் பெறுகின்றது. புகைப்புலன்கள், சுற்றூடல்கள், கதை மாந்தர்களின் இயற்பண்புகள் சாயாது குணவியல்புகளை மீறி அல்லது தவிர்ந்துக் கதை புணையப்படுமாயின் அப்படைப்பு

ஒரு வேடிக்கையாக — ஆத்ம ராகமற்ற பொய்மையாகப் பளிச்சிடுகின்றது.

கதையையும், கதை சார்ந்த சூழலையும், கதை மாந்தர்களின் இயற்பாங்கையும், இயல்பாக இயங்க வைப்பதே எழுத்தாளன் பணி. இவ்வாறு அமையும் சித்தரிப்பே யதார்த்த இலக்கியமாகும். கம்பனின் காவியம் முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையால் எழுந்த 'புனைகதை' தான். அக்காவியத்திற்கெனக் கம்பன் கையாண்ட நிலைக்களமும், அகச் சூழல்களும், உலவவிட்ட பாத்திரங்களும், அப்பாத்திரங்களின் குணவியல்புகளும், அவற்றின் வாயிலாகக் கருத்துருவம் தீட்டிவிட்ட செப்பமும், அக்கதை உண்மையில் நிகழ்ந்த மாகாவியமாகவே தோன்றும்படி செய்கின்றன. இந்தளவிற்குக் கவிச்சகரவர்த்தி அக்கதையை யதார்த்த பூர்வமாகப் படைத்ததே இதற்குக் காரணம். அதனூற்தான் அக்கதை இன்றும் ஓர் மாகாவியமாகவும், உயிர் இலக்கியமாகவும் திகழ்கின்றது.

உண்மை வேறு; உண்மை போலிருப்பது வேறு. 'பெண்ணை'த் திகழ்வதற்கும், 'பெண்போல்'த் திகழ்வதற்கும் உள்ள தாற்பரியத்தில் பாரிய வித்தியாசம் உண்டு. இலக்கியத்தில் இது போன்று இல்லாமல் யதார்த்தம் பிறழின், அஃது, மாயா வாதச் சித்தரிப்பாவதை எழுதுகிறவரே தடுக்க முடியாது:

யதார்த்த இலக்கியவாதி பலதரப்பட்ட மக்களோடு ஒன்றி அவர்கள் வாழ்க்கை 'நிலை'யையும், 'முறை'யையும், அம்முறையில் உண்டாகும் 'நிகழ்வு'களையும் கண்ணாடியிற் பிம்பம் காண்பதுபோல் மறுவாரிப்பாகச் சித்தரித்து, வாழ்க்கையில் உள்ள தெளிவு சுழிவுகளுக்கான கார

ணங்களைக் கண்டு, அச் சம்பவங்களுடன் கருத்துருவத்தில் அவற்றைச் செப்பனீடுவான். இவ்வாறு செப்பனிடப்படும் இலக்கியமே சமூகத்தில் தாக்கத்தை உண்டாக்க வல்லது; இதுவே வாழ்வை உய்விக்கும் சிறந்த சாதனமாகும். யதார்த்த இலக்கியத்தின் பண்புகள் இவை.

உணர்வினைக் கிளரித்தும் சிறந்த கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள் என்ற சிருஷ்டி இலக்கியப் பிரிவுகள் வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகளையும், நிகழ்வு முறையிற் பெற்ற பல்வேறு வகையான குணவியல்புப் பாத்திரங்களையும் தோற்றுவிக்கின்றன. பொது மக்களை வீறுகொள்ளச் செய்து, அவர்களின் வாழ்வையே முன்னுக்குத் தள்ளிவிட இச்சிருஷ்டிகளால் முடிகின்றது. மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து பிறக்கின்ற இலக்கியங்கள் இவ்வாறு மக்களுக்காகவே பயன்படுகின்றன. மக்கள் இலக்கியத்தின் தாற்பரியங்களில் இது முக்கிய அம்சமாகும். இதனைக் கருத்திற் கொள்ளாததாலேயே, 'எழுத்தொளர்கள் மக்களுக்காகவன்றி விலங்குகளுக்காகவா இலக்கியம் படைக்கின்றனர்?' என்ற கணை சிரரால் தொடுக்கப்படுகின்றது;

மனித உருவில் வாழும் எவனும் மக்களில் ஓர் அங்கத்தினன் தான். அவன் மனித சமுதாயத்தோடு எப்படி வாழினும் மக்கட் பிரிவில் ஒருவனே. ஆனால், 'மக்கள்' என்று நாம் யாரை ஏற்றுக்கொள்கின்றோம் என்பதைப் பொறுத்தே 'மக்கள்' யார் என்பதை நிர்ணயிக்க வேண்டும்;

'ஆண்டான்' ஒருவனும் 'அடிமை' மனிதனும் மனித

உருவங்களே; ஒருவன் கொடுங்கோலன்; மற்றவன் கொத்தடிமை. இருவரையும் 'மக்கள்' வரிசையில் — ஒரே வர்க்கத்தில் சேர்ந்து விடலாமா? முடியாது. அன்றாடம் நிலத்தை உழுது, உழுத நேரத்திற்கான 'கூலி' மட்டும் பெற்று வாழும் ஒரு மனிதன், அதே நிலத்தில் ஓர் அங்குலங்கூடச் சொந்தமின்றி உரிமையற்றிருக்கிறான். ஆனால், அதே நிலத்தில் தனியாதிக்கம் புரிந்து கொண்டு, தனிச் சொத்துரிமையாக்கிக் கொண்டு, ஒரு சிறு தரும்பு உழைப்பும் புரியாமல் சும்மா இருந்துகொண்டு சுகபோக வாழ்க்கை, சுகசவுகரியங்களையும் இன்னொருவன் அனுபவிக்கின்றான். நேர் எதிர் முரணை வர்க்கபேதமுள்ள இந்த இரண்டு மனிதர்களும் மனித உருவில் இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக 'மக்கள்' வரிசையில் ஏற்றுக் கொள்ளலாமா? முடியாது. நாம் ஏற்றுக் கொண்டாலும், குணம்சவியல்புகளிலும் இருவித முரண்பட்ட வர்க்கங்கள் ஒன்றிணைந்து வாழ இணங்குமா? ஒரு போதும் இணங்கமாட்டா. இது அதன் வர்க்க குணம்சத்தின். தவிர்க்க முடியாத நியதி.

மனித சமுதாயம் இவ்வாறு சொத்துப் பங்கீட்டின் அனுபவிப்பார் 'வர்க்கபேதம்' கொண்டிருப்பதால், தமக்குள் முரண்பாடும், முரண்பாட்டையொட்டித் தவிர்க்க முடியாத பெரும் பகையுணர்ச்சியும், போராட்ட உணர்வும் கொண்டு சமரில் குதிக்கின்றது. இதுவும் தவிர்க்க முடியாத நியதி. இந்த வர்க்கபேதமே 'கூலி'க்கும், 'வேலை'க்கும், 'தகுதி'க்கும், 'சக்தி'க்

கும், 'திறமை' க்கும் மனிதர் களின் வாழ்க்கையை எடை போட்டு உட்படுத்தி விட்டிருக்கின்றது. இவையனைத்தும் 'பொது மக்கள் சொத்துரிமை' யாக்கப்படும்வரை — அதர்வது, வர்க்க பேதம் அழிந்து மக்களுள் 'வர்க்கம்' என்ற பிரிவு இருந்தே தீரும். இன்னும் மனித சமுதாயம் இந்தக் கட்டத்திலேயே இருந்து வருகின்றது.

வர்க்க பேத முரண்பாடு வலுவடைந்து கூர்மையாக சமூக மாற்றங்களும் தவிர்க்கமுடியாத ஓர் நிகழ்ச்சியாகி விடுகின்றது: வர்க்க பேதங்கொண்ட — சுரண்டுவனும் சுரண்டப்படுவனும் உள்ள சமூகத்தில் மனித உருவத்திலிருக்கும் சகலரும் 'மக்கள்' வரிசையில் ஒருங்கிணைந்து இணக்கமாக வாழமுடியாது என்பது இதனால் புலனாகும்.

இதன்படி இந்த வர்க்க பேதப் பிரிவினாலுண்டான நிலையின்பால் மனிதர்களுள் நான்கு வித குணவியல்பு கொண்ட மட்டப் பிரிவைக் காண முடிகின்றது. நண்பர்கள், மக்கள், விரோதிகள், துரோகிகள். நண்பர்களும் பொதுமக்களும் ஒரே வர்க்கக் குணம் சம் பொருந்திய 'நேசசக்தி' களாகும்; விரோதிகளும் துரோகிகளும் 'எதிர்ச்சக்தி' களான மறு வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களாகும். சுரண்டப்படுகின்ற, அடக்கப்படுகின்ற, ஒடுக்கப்படுகின்ற வர்க்கம் நேச சக்திகளாகவும், சுரண்டுகின்ற, அடக்குகின்ற, ஒடுக்குகின்ற வர்க்கம் எதிர்ச் சக்திகளாகவும் விளங்குவதைப் பார்க்கலாம்;

இவற்றையெல்லாம் உண்டு ருவி ஓர் எழுத்துக் கலைஞன் சமுதாயத்தை நுட்பமாக நோக்குவானாயின் அவன் இலக்கியத்தில் 'மயக்கம்' இராது: இவ்வாறு சமூக 'அமைப்பு முறை' களையும் 'உறவு முறை' களையும் எழுத்தாளன் சரியாக எடை போட்டுத் தெரிந்து கொள்ளா விடின் அவன் இலக்கியம் சோடையாகிவிடுவது இயல்பே;

ஓர் உன்னத உயிர் இலக்கியத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்ற எழுத்துக் கலைஞன். மனித சமுதாயத்தின் மேற்படி உறவு, அமைப்பு, மாற்றம், குணம் சம் ஆகியவற்றுடன், அவற்றின் காரண காரியங்களையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் சித்தாந்தவாதியாகவும் திகழவேண்டியவனாகின்றான்: இவ்வாறு தெரிந்து கொள்வதால் மட்டுமே நண்பர்கள் யார், மக்கள் யார், விரோதிகள் யார். துரோகிகள் யார் என்பதனைச் சுளுவாக அவனால் இனங்கண்டு கொள்ளமுடியும்.

புதிய சமுதாயத்திற்கான இலக்கிய வார்ப்பைச் செய்பவிட விழையும் எழுத்துக் கலைஞன் இவற்றைக் கவனத்திற்கொள்ளல் நன்று: இதனால் மட்டுமே தனது சிருஷ்டிகள் எந்த வர்க்கத்திற்கு — எந்த மக்களுக்கு — எந்தச் சமூக அமைப்பிற்குச் சேவகம் செய்கிறது என்பதை எழுத்தாளன் புரிந்து கொள்வான்; தான் யார் என்பதையும், யாருக்காக எழுதுகிறேன் என்பதையும் தெரிந்து கொள்வான்; இவ்வாறு தெரிந்து கொள்வனே எழுத்தாளன்: அவனே மக்கள் எழுத்தாளன்;

மனித உரிமைகளும் அமெரிக்காவும்

— அவதானி

ஐ. நா. மனித உரிமைகள் சாஸனம் இயற்றப்பட்டதன் 20-வது ஆண்டு நிறைவு இம்மாதம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

மனித உரிமைகள் பற்றிக் கரிசனையுடன் குரலெழுப்பப்பட்டு வரும் ஒரு சூழலில், இப்பிரச்சனை பற்றி நடைபெறும் வாதப் பிரதிவாதங்கள் சர்வதேச அவதானத்தை ஈர்த்துள்ளன:

சினில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச உறுதி ஒப்பந்தத்திலுள்ள விதி நியமனங்களைத் தான் எந்த அளவுக்கு நடைமுறைப்படுத்தியுள்ளது என்பது தொடர்பாக அமெரிக்கா சமர்ப்பித்துள்ள ஒரு அறிக்கை கடந்த அக்டோபரில் ஜெனீவாவில் நடைபெற்ற ஐ. நா. கமிட்டி மகாநாட்டில் ஆராயப்பட்டது:

ஆனால் இந்த மகாநாட்டில் அமெரிக்கப் பிரதிநிதி பங்குபற்றாதிருந்தமையும் சினில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய மேற்படி சர்வதேச உறுதி ஒப்பந்தத்தினை கைச்சாத்திட்டு அங்கீகரித்த 46 நாடுகளில் ஒன்றாக அமெரிக்கா இல்லையென்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரும்பாலான நாடுகள் உலகிலுள்ள லட்சோப லட்சம் மக்களுக்கு, அவர்களுக்கு உரித்தான அனைத்து உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் எவ்வாறு உத்தரவாதப்படுத்துவது என்ற பிரச்சனையை அணுகி ஆராய்ந்து வருகின்றன. இந்தக் காத்திரமான பணியில் சம்பந்தப்பட்ட ஐ. நா. கமிட்டிகளும் தீவிர கரிசனை காட்டி வருகின்றன.

அண்மைக் காலங்களில் மற்றைய நாடுகளில் குறிப்பாக, சோஷலிஸ நாடுகளில் சினில் உரிமைகள் மீறப்படுவது பற்றி அமெரிக்கா தீவிரமான கண்டனப் பிரசாரத்தினைக் கட்டவிழ்த்து விட்டிருத்தது. ஆனால் இதே சினில் உரிமைகள் மற்றும் மனித உரிமைகள் பற்றிய ஐ. நா. வில் நிறைவேற்றப்பட்ட முக்கியமான 19 சர்வதேச உறுதி ஒப்பந்தங்களில் 16-ல் அமெரிக்கா கைச்சாத்திட்டிருப்பது விசித்திரமானதும் வேதனைக்குரியதாகவுமுள்ளது. ஏறத்தாழ 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஐ. நா. வில் நிறைவேற்றப்பட்ட இன ஒழிப்புக் குற்றங்களைத் தடைசெய்வது தண்டிப்பது தொடர்பான சர்வதேச உடன்படிக்கையை அமெரிக்கச் செனட் இன்றும் அங்கீகரிக்காதுள்ளது:

சர்வதேச ரீதியில் செல்லுபடியான மனித உரிமைகள் பற்றிய ஐ. நா. உடன்படிக்கைகளில் கைச்சாத்திட அமெரிக்கா மறுத்து வருவதும், இவ்வுடன்படிக்கைகளை நாடுகள் நடைமுறைப்படுத்தும் விதம் பற்றி ஆராயும் மேற்படி மகாநாட்டுக்கு தனது பிரதிநிதியொருவரை அமெரிக்கா அனுப்பாமலிருப்பதும் எந்த அளவுக்கு நேர்மையானது அல்லது விவேகமானது என்ற கேள்வி அவதானிகள் மத்தியில் அடிபடுகிறது. ஐ. நா. விலுள்ள அமெரிக்கத் தூதுவர் அங்கு யங்கும் இதுபற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், 'நினைமைகள் கவலையளிப்பதாகவுள்ளன' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிலில், மனித உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச உடன்படிக்கை யுத்த பிரசாரம், எழுந்தமானமாக நபர்களைக் கைது செய்தல் ஆகியவற்றினைத் தடைசெய்வதுடன் மனச்சாட்சி சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம், மாதர்களுக்குச் சமத்துவ உரிமை ஆகியவற்றினையும் உத்தரவாதப் படுத்துகின்றது; ஆனால் இந்த உடன்படிக்கைக்குப் புறம்பான பல சம்பவங்கள் அமெரிக்காவில் நிகழ்ந்து வருவதனால்தான் அமெரிக்கா இவ்வுடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திடத் தயங்குகின்றதோ என்றும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

உதாரணமாக, கடந்த சில நாட்களில் அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கு சுட்டிக்காட்டலாம். கறுப்பர்களின் சிலில் உரிமைப் போராளிகளான 'சார்லட்' குழுவின் கைது செய்யப்பட்டு குற்றக் கூண்டில் நிறுத்தப் பட்டிருப்பதுடன் இவர்கள் தொடர்பான வழக்கினை மறு பரிசீலனை செய்ய அமெரிக்க உயர் நீதிமன்றம் மறுத்துமுள்ளது. இது தேவையின்றி நபர்களைக் கைது செய்வதைத் தடைசெய்யும் மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஐ. நா. சர்வதேச உடன்படிக்கைக்கு விரோதமானதாகும். 'நியூட்ரன்' குண்டின் ஒரு சில பகுதிகளை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஜூதிபதி கார்ட்டா 'பச்சைக் கொடி' காட்டியிருப்பது யுத்த பிரசாரத்தைத் தடை செய்யும் மேற்படி உடன்படிக்கைக்கு விரோதமானதாகும். அமெரிக்கப் பிரஜைகளின் பிரத்தியேக தொலைபேசிச் சம்பாவுகளை அமெரிக்கப் பொலீஸார் ஒட்டுக் கேட்டு வருவதை மக்களின் பேச்சுச் சுதந்திரத்தை மீறுகின்றதை ஒரு தவறு என்று கூறமுடியும். தவிர, அமெரிக்காவில் மாதர்கள் சம உரிமை பெறுவது இன்னும் கைகடாக் கனவாகவே இருந்து வருகின்றது. மாதர்களுக்குச் சம உரிமை வழங்குவது தொடர்பாக அமெரிக்க அசசியல் சட்டத்தினைத் திருத்தியமைக்கும் பிரச்சனை பற்றி ஆராயவேன அண்மையில் நடைபெற்றிருந்த அமெரிக்க செனட் கூட்டம் காலவரையின்றி ஒத்திப் போடப்பட்டிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கடந்த இரு வாரங்களில் மட்டும் மனித உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச உடன்படிக்கையின் உத்தரவாதப்படுத்தும் ஒவ்வொரு உரிமையையும் மீறுகின்ற பலசம்பவங்கள் நடைபெற்றுள்ள ஒருநாடு இவ்வுடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திடத் தயங்குவதோ, அல்லது இவ்வுடன்படிக்கை நடைமுறை பற்றித் தற்போது ஜெனிவாவில் ஆராயும் ஐ. நா. கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளா திருப்பதோ இயல்பானதாகவே தென்படுகின்றது.

இதைக் கூட அமெரிக்காவின் 'சொந்த விவகாரம்' என ஒருவர் ஒறுக்கிவைத்து விடலாம். ஆனால், நிலவரம் இவ்வாறிருக்கையில், அமெரிக்கா மற்றைய நாடுகளில் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவது பற்றி மிகைப்படுத்தப்பட்ட பிரசாரத்தை சர்வதேச ரீதியில் நடாத்துவதும் இதன் மூலம் அந்த நாடுகளுடனான உறவுகளில் சிக்கல்களை ஏற்படுத்திக் கொள்வது எந்த அளவுக்கு விவேகமானது என்பதே இங்கு எழுகின்ற கேள்வியாகும்.

மனித உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் கௌரவிக்குமாறு ஜெனிவா மகாநாடு விடுக்கும் அறைகூவலை அனைத்து நாடுகளும் கௌரவிப்பதே மனுஷத்தனமானதாகும்;

ஒரு கடிதம்

பேராசிரியர் வானமாமலை அவர்களின் உருவத்தை அட்டைப் படமாகக் கொண்ட நவம்பர் மாத இதழ் படித்தேன். நான் மல்லிகையை கடத்த ஆண்டிலிருந்துதான் படிக்க ஆரம்பித்தேன். பேராசிரியரை, அவரது 'இலங்கைப் பிரச்சினைகள்' என்ற கட்டுரை மூலமும், அவ்வப்போது அவர்பற்றி மல்லிகையில் வந்த விடயங்கள் மூலமாக அறிந்தவன் இலங்கைத் தமிழ் சஞ்சிகைகள் பற்றியும், இலக்கியப் போக்குப் பற்றியும் அவரது ஆழ்ந்த கண்ணோட்டத்தைக் காணும்போதெல்லாம், ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபாடுள்ள இப்படிப்பட்ட ஒரு பெரியாரினைப்பற்றி 'மல்லிகை' தவிர்த்த ஏனைய பத்திரிகைகள் எவையும் எதுவும் குறிப்பிடாது மௌனம் சாதிப்பது அதிசயம்தான் என நினைப்பேன். ஆழ்ந்து பார்த்தால் அதுகூட அதிசயமில்லைத்தான். ஏனென்றால் இங்கு ஒரு 'மல்லிகை' தானே மலர்கிறது!

அவரின் படத்தை, அவரது மணிவிழாக் கொண்டாடப்பட்ட இவ்வேளையில் பிரகரித்திருப்பது மிகவும் பொருத்தமானதே.

'தெனியான்' எழுதிய 'எல்லைக் கோடுகள்' என்னை மிகவும் கவர்ந்தது! விஞ்ஞான ரீதியாக முன்னேறிய மனிதன், நாகரிகத்தில் மேம்பட்டுவிட்ட இந்த நிலையிலும் கூட, எம்மவர் பழமையில் ஊறிப்போன நாறல் அழுக்குக்களைத் தம் மிடமிருந்து துடைத்து எறிந்துவிடாமல், அவைகளை ஏதோ புனிதப் பொருளாகப் போற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் 'பெரிய மனிதரான கிவபாதசக்தத்தின் சாதி வெறிபற்றிய கதை இது. இந்தப் பிரச்சினைகள் சமுதாயத்தின் சர்பத்தீடுகள்.

அன்று 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' எழுதப்பட்ட காலமும் இன்று எல்லைக் கோடுகள் எழுதப்படும் காலமும் நீண்ட — மனித குலத்தின் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தவரை ஒரு கணமாக இருந்த போதிலும் கூட — அந்தப் பிரச்சினை இன்னும் இலக்கியங்களில் பிரதிபலிக்கும் அளவிற்கு நமது சமுதாயத்தில் இன்னமும் மாறாமல் பீடித்திருக்கும் இந்த நிலை எவ்வளவு வெட்கக் கோடானது!

தெனியானின் நடையும் கதையின் அமைப்பும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. நான் ஒரு விமர்சகன் அல்ல. தரமானதை கவைக்கத் தெரிந்த ரசிகள்.

தூண்டில் பகுதியில் இரு கேள்விகளுக்கு நீங்கள் கொடுத்துள்ள பதில்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. முதலில் நடிக்கே பேட்டி பற்றிக் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பதிலுக்காக எனது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். உங்களுக்கே இத்தனை கோபம் வருகின்றதென்றால் மல்லிகை வாசகர்களுக்கு இந்தக் கேள்வி எத்தனை ஆத்திரத்தைக் கதைக் கொப்பும் என்பதை எப்போன்றோர்களால் உணர முடிகின்றது. ஈழத்து — தமிழகத்து மூன்றாந்தர ஜன ரஞ்சகச் சஞ்சிகைகள் இப்படியான பேட்டிகளையும் படங்களையும் வெளியிட்டு நமது வாசகர்களை எந்தளவு தூரம் இழிந்த நிலைக்கு ஆட்படுத்தியிருக்கின்றன என்பதற்கு இந்தக் கேள்வி ஒன்றே போதும்.

ரவீந்திரன் மல்லிகையில் எழுதியிருப்பதற்கான பதில் அவசியமானதும் பாராட்டுக்கு உரியதுமாகும்;

ஆசிரியரின் தமிழகப் பயணம் பற்றிய கட்டுரை சுவையாக இருக்கிறது. ஜெயகாந்தனது மாற்றம் பற்றிக் குறிப்பிட்ட பின்னம் ஜெயகாந்தன் என்று உண்மையான தோழமை உணர்வுடன் எழுதி இருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவரது மாற்றங்கள் 'ஒரு இலக்கியவாதியின் கலை உலக அனுபவங்க'ளிவிருந்து புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருப்பினும் இப்போதும் பலர் ஜே. கே. யைப் பற்றித் தவறும் புரிந்து கொண்டு கட்டுரைகளும் கடிதங்களும் எழுதுவது குழப்பமாக இருந்த நிலையில் ஆசிரியரின் இந்தக் கட்டுரைத் தொடர் முழுத் திருப்தியையும் தெளிவையும் தந்துள்ளது.

ஒரு இலங்கை எழுத்தாளனுக்குத் தமிழகத்தில் கிடைத்த வரவேற்புகள் ஒவ்வொரு மல்லிகை வாசகனுக்கும் மகிழ்ச்சியையும் பெருமையையும் தருவதாகும்;

சிங்கள - தமிழ் இலக்கிய உறவு வலுவடைகின்றது என்ற கட்டுரையில் உள்ள முக்கிய விசயமான, தமிழ் ஆக்கங்கள் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும். 'இதில் மல்லிகையின் பங்களிப்பு பெரியது' என்ற வாசகம் - அது எத்தகைய பெரியது என்பதை நான் அதன் நீண்ட கால வாசகனல்ல என்பதால் தெரியாது விட்டாலும் கூட - மகிழ்ச்சி அளித்தது. தமிழ் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் சிங்கள மொழியில் பெயர்க்கப்படுவது இன ஒற்றுமைக்கு மிகவும் அவசியமானதாகும்.

அம்பளை.

எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்

'மல்லிகை' முதலாவது இதழ்

'வியப்பணர்ச்சி, பயங்கரத் துடிப்பு, சிறு துப்பறியும் கதைகள், ஹாஸ்யம், சிங்காரம், சோகம் இப்படியான சுவைகளைத் தரக்கூடிய கதைகளைத் தர விரும்புகிறேன். துப்பறியும் பத்திரிகையாக விளங்கும் முதல் இதழை இப்போது கண்கொண்டு பார்க்கிறீர்கள்' இப்படியாக, 'மல்லிகை' முதலாவது இதழின் 'ஆசிரியர் பேசுகிறார்' பகுதியில், அதன் ஆசிரியர் குறிப்பிடகுருந்தார்.

இந்த மல்லிகை இதழ், 20-10-8-ல் அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது. ஆசிரியர்: எஸ். ரவுஸ்லன். உதவி ஆசிரியர்: சசிசோஜா;

இதில், பாழடைந்த பங்களா, நேற்றிரவு, திருடர்கள் - ஆகிய மூன்று கதைகள் வெளியாகியிருந்தன. அதில், கடைசி இரண்டு கதைகளினடியிலும், 'மிகுதி வாற மாத இதழில் முடிவடையும்' என்கிற குறிப்புக் காணப்பட்டது. அந்த 'வாற மாத இதழ்' வந்தது பற்றித் தெரியவில்லை.

— சோழன்

சங்கிலிகள் அறுகின்றன

திங்குவல்லீ - கமால்

நூற்றுக் கணக்கான சாப் பாட்டுப் பிரியர்கள் மத்தியில் நானும் ஒரு வனாக அமர்ந்து, சாப்பாட்டு 'மரவை'யின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தேன். பொறுமையைச் சோதிக்கும் தருணமாக அமைந்து அது என்னை வாட்டியது:

நண்பன் நவாஸ் அடிக்கடி என்முகத்தை ஏமாற்றித்தையும் எதிர்பார்ப்பையும் கலவையாகக் கிப்பார்த்தான். யாரியாரோ தெரிந்தவர்களும் தெரியாதவர்களும் அக்கம் பக்கமாக அமர்ந்திருந்து, ஒரே 'ஸை'னில் கைபோட்டுச் சாப்பிடும் சமத்துவத்தை இந்தக் கந்தாரிகளில்தானே காணமுடியும்! சும்மாவா, கந்தாரியென்றால் அது சோனகர்களின் 'தனித்துவ'ங்களில் ஒன்றல்லவா?

ஓதல்களின் இறுதிக்கட்டம்.

சாப்பாட்டு மணம் காற்றோடு கலந்து, 'குப்'பென்று ழுக்கை முத்தமிட்டுத் தூண்டற் பேறுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன:

இருந்தாற்போல ஓர் அமைதி... அதைத்தொடர்ந்து கலகலப்பு! அது ஓதல்களின் முற்றுதல்... பசி வயிறுகளின் முணுமுணுப்பு...

பாய்களின் மேல் தாள் வீரிப்பு... ஒரு கோணத்திலி

ருந்து ஆறுறுபேராக ஒவ்வொரு குறுவட்டம்... சாப்பாட்டு மரவைகள் கைக்குக் கைமாற்றிப் பவனிவந்து புகலிடம் பெற்றன.

நவாஸ்... நானும்... மற் றைய நால்வரும் யாரோ? எவரோ? எந்த ஊரோ? எந்தப் பெயரோ? ஆயினும் இனந்தெரியாததொரு சமரசம்...! அடுத்த பக்கங்களையும் கொஞ்சம் கண்ணோட்டம் விடுவதில் என் கண்கள் ஈடுபட்டன.

“பீஸ்மில்லா”

பொறுமையோடும் ஆவலோடும் காத்திருந்த பசி வயிறுகளுக்குத் திறவுகோல்.

நீண்ட பொறுமையும் மிகுந்த ஆவலும் கொடுத்த வேகம், ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள்ளேயே பாத்திரங்களை வெறுமையாக்கியது. இனி எப்படியாவது முண்டியடித்து வெளியேறும் வேகம்!

பகல் பன்விரண்டு மணியின் சாய்வு... வெய்யிலின் கருகலுக்குள் நகங்கி நெளியும் சனத்திரள்...

பின்னால் உந்தியவேகம், கால்கள் நிலத்தில் படுகின்றனவோ என்னவோ என்பதும் தெரியவில்லை. கேற்றுக்கு வெளியே வந்துவிட்ட போது

தான் உயிர்மீண்டது போலிருந்தது. என்னைப் போன்றே நவாஸும் நீச்சலடித்துவந்து கரைசேர்ந்துவிட்டான்.

இரண்டாம் 'ஸப்பு' க்கு அடுத்த கேற்றூல் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி நாலேந்து தடவைகளுக்குப் பின் புதான் ஒருவாறு நிம்மதி அங்கு பிறக்கும்!

சிறிகுகள்... பெரிசுகள்... தொப்பிகள் லேஞ்சுகள்... எங்கும் ஒரே கலகலப்பு.

காரியம் முடிந்துவிட்டது தானே? இனி நேரகாலத்தோடு விட்டோடு போய்ச் சேர்வது தான் புத்தி அல்லவா? 'போவோமா?' என்று கேட்டு மாப்போல் நான். நவாஸின் முகத்தைப் பார்த்தேன்.

அவன் கண் சயிக்கை மூலம் எனக்கு அப்பக்கமாகக் கொஞ்சம் அவதானிக்குமாறு வேண்டினான். நான் மெல்ல நோட்டம் விட்டேன்.

அங்கே ஒரு பெண்... ஒரு சிங்களப் பெண், இதனை அவளது உடை எடுத்துக்காட்டியது. உடையிலும் முகத்திலும் சோகத்தின் வெளிப்பாடு. அவளது கையைப் பற்றிப்படி ஒரு சிறுவன். அவனது தலையிலே ஒரு லேஞ்சி...

"கொஞ்சம் சோறெடுக்கியத்துக்கு லேஞ்சி கெட்டி புள்ளயக் கூட்டிக் கொணுவந்தீக்கி... அந்த கொதிட (இனம்) மாணமே போறவேல..." நவாஸ் என்னிடம் சொன்னான்.

"அவளட பசியப் போக்க வழில்லாட்டி... அதப்பத்தி அவங்கட ஜாதி கவனிக்காட்டி... அவளும் எப்படியா

வது தனட காலத்த கொணு போகோணுந்தானே" நான் அவனுக்குப் பதில் சொன்னேன்.

"அதுக்கு பொறந்து வளந்த மதத்தக் காட்டிக் குடுத்துக்கொண்டு இத்தின பேருக்கும் நடுவில நிண்டா..."

"பொறந்து வளந்த மதமும் ஜாதீம் அவளட பசிக் கும் கஷ்டத்துக்கும் வழிகாட்டாட்டி, அவளால அதயெல்லம் கட்டிக் காத்துக்கொண்ட எப்பவும் இருக்கேலுமா?"

"ஆனா எங்கட கொதியெண்டா தின்மைந்து 'மெளத், தாப் போனாலும் மார்க்கத்த கையுட மாட்டாங்க..." நவாஸ் 'தங்களை' உயர்த்தி முத்தாய்ப்பு வைத்தான்.

கதையோடு கதையாக ஒரு மைலுக்குமேல் நடந்தே வந்து விட்டோம். இடையிடையே எங்களை கடந்து எத்தனையோ காரர்கள்... வகைவகையான காரர்கள்... கந்தூரி சுவைத்து விட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்தன. அதனை அவற்றுக்குள்ளே பளபளக்கும் தொப்பிகள் பறைசாற்றின.

'சமத்துவம்... சகோதரத்துவம் இதற்கு எங்கள் மதத்தில் என்னதான் குறைச்சல்? ஆனால் எங்களது சமுதாயத்தில் பற்றாக்குறையும் அதற்குத்தான்,

எதையெதையோ என்மனம் போட்டுப் பிசைந்து குழப்பிக் கொண்டிருந்தது.

இருவரும் பஸ்ஸுக்காக பஸ்தரிப்பில் உரிய வரிசையில் காத்திருந்தோம். பஸ்களின்

நடமாட்டம்... பயணிகளின் இடையோட்டம்... முட்டல்... மோதல்... விதவித விற்பனையாளர்கள்... பிச்சைக்காரர் பிரலாபங்கள்... கட்டணம் செலுத்தாக் காட்சிகள் அல்லவா?

“மாத்தயா?”

ஒரு சிறுவனின் குரல் அந்தப் பக்கமாக ஒலித்தது. எமது கவனம் அவனை நோக்கிக் குவிந்தது. இந்த வயதில் இந்நிலையா? இப்படி எந்த மனமும் கேட்கத் தான் செய்யும்.

நவாஸும் அச்சிறுவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

“மாத்தயா...” என்ற வாறு அவன் இரு கைகளையும் கூப்பி வணங்கி... இரண்டுக்கு மடிந்து கும்பிட்டான். இப்படிச் சிரந்தாழ்த்திக் கும்பிடும்போது... அதுவும் சிறுவனாக இருக்கும்போது எவர் மனம் தான் கசியாது! சில்லறைகள் விழுந்தன.

நண்பன் நவாஸ் அவனைப் புரிந்துகொண்டானா? சந்தேகம் எனக்கு!

“இந்தச் சின்ன வயதில் அவனுக்கு எந்தப் பொறுப்போ அல்லாவத்தவிர வேற யாருக்கும் நாங்க தலபணிக்கக்கூடா நில்லியா?” நான் நண்பனைப் பார்த்துக் கேள்வி தொடுத்தேன்.

“எங்க உம்மாக்கு கண் தெரியிறல்ல... வர்ப்பா மீன் புடிக்கப்போய் ஆத்தில புழுந்திட்டார்...” அந்தச் சிறுவனின் பிரலாபம் சிங்களத்தில் ஒளித்தது.

நவாஸ் என்னையும் அச்சிறுவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

“அவனுக்கு ஒ த வி க் கு ஒருத்தருமில்லாட்டி, அவன் எப்பிடிச்சரி தன்னேம் தாயேம் காப்பாத்தத்தானே வோணும்”

“மனிசன பொணச்சிக்கிய கலாசாரம்... பண்பாடு... இப்பிடி எதெதோவெல்லாம் ஈக்கிதே... இதெல்லம் வறுமேம் பசும் வந்து கோடரியா குறுக்கிடாத வரெலதான்...”

நான் சொல்லிக்கொண்டே போனேன். நவாஸ் எதுவுமே பேசவில்லை; எனது விளக்கம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் புரிந்தது போலும்! நண்பனின் கண்களில் இன்னுமே வினாக்குறி. அவன் அச்சிறுவனைப் புரிந்துகொள்ள வில்லைதான்!

“நவாஸ் நல்லா ஞாபக முட்டிப்பாரு அந்தப் பொடியன்ட மொகத்த...”

நவாஸ் மிக அவதானமாக நோக்கி, இனங்கண்டுவிட்ட பூரிப்புடன்...

“ஓ... பள்ளீல கந்திரி தின்னியநேரம் எங்களுக்கு அடுத்த ‘ஸஹனி’ல இருந்த பொடியன்தானே?”

நான் ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையாட்டினேன்.

அந்தச் சிறுவனின் பெயர் என்னவோ தெரியாது. ஆனால் நிச்சயமாக அது முஸ்தஃபாவாகவோ முபாரக்காகவோ அல்லது இப்படியொரு பெயராகவோதான் இருக்கும்!

இலக்கியப் பயணத்தின் இனிமையான பல நினைவுகள்

பொன்னிக் ஜீவா

அடுத்த நாள் நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் ஸ்தாபனத்தினர் என்னை அழைத்திருந்தனர். அங்கு நண்பர்கள் ராதாகிருஷ்ணமூர்த்தி, ஹுசைன் போன்ற தோழர்களைச் சந்திக்கும்வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. இருவர்களைப் பற்றியும் முன்னரே நான்கேள்விப்பட்டிருந்தேன். நேரில் அறிமுகமில்லை, அப்படியேதான் அவர்களும் என்னுடைய பெயரைப் பற்றி அபிநிதிருந்தனரே தவிர, முதன்முதலில் அப்பொழுதுதான் என்னை நேரில் சந்தித்தனர். என்னை மிக நெருக்கமான தோழமை உணர்வுடன் வரவேற்றுப் பேசினர். எனது படைப்புக்கள் அத்தனையையும் நூலுருவில் உடனடியாகக் கொண்டுவரத் தாங்கள் தயார்ராக இருப்பதாகவும் எனவே புத்தகமாக்கும் உரிமையைத் தங்களுக்குத் தரவேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். தோழர் ராதாகிருஷ்ணமூர்த்தி என்னினர். 'ஜீவா உங்களுடைய புதிய நாவலை நாங்களே வெளியிட ஆசைப்படுகின்றோம்; எனவே கூடிய சீக்கிரம் உங்களுடைய நாவலை எழுதி முடித்து எங்களுக்கு வெளியீடாகக் கொண்டு வர எங்களுடன் ஒத்துழையுங்கள்' எனக் கேட்டுக் கொண்டார். நான் அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கச் சம்மதம்

தெரிவித்து ஒப்புதல் வழங்கினேன்.

தோழர் ஹுசைன் இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் 'சிங்கள நாவல்களைத் தமிழில் வெளியிட நாங்கள் ஆசைப்படுகின்றோம். அதற்கு உங்களுடைய பரிபூரண ஒத்துழைப்பு எங்களுக்குத் தேவை. அத்துடன் இலங்கையில் தரமானவைகளை நாங்கள் இங்கு வெளியிடச் சம்மதிக்கின்றோம். அதன் பொறுப்பையும் நீங்களே ஏற்கவேண்டும்' என வற்புறுத்திக் கூறினர்.

மாதா மாதம் மல்லிகையை வெளிக் கொண்டுவரப் பாடுபடும் மிகப்பாரிய பொறுப்பை என் தோள்மீது சுமந்து கொண்டுள்ள என்னால் உடனடியாக அவசரப்பட்டு வாக்குறுதி கொடுக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் எனது சக்திக்குட்பட்ட வரைக்கும் இலக்கியப் பரிவர்த்தனை சம்பந்தமாக ஒத்துழைப்புத் தரமுடியும் என வாக்குப்பண்ணினேன்.

என். வி. பி. எச். எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் என்ற ஸ்தாபனம் தென்னிந்தியாவிலேயே மிகப் பிரமாண்டமான வெளியீட்டு நிறுவனமாகும். சென்னையில் அதன் தலைமை

யகத்தையும் மற்றும் விற்பனவு நிலையத்தையும் பார்த்தபோது நான் அப்படியே பிரமித்துப் போய்விட்டேன். தமிழகத்தின் பிரபல நகரங்களில் எல்லாம் கிளை பரப்பி விழுதுவிட்டுள்ள இந்த ஸ்தாபனத்தின் பெருமையைப் பின்னர் இலக்கிய நண்பர்கள் சொல்லக் கேட்டு மலைத்துப் போனேன்.

அந்த இனிய நண்பர்களை விட்டுப் பிரியும்போது மனதிற்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. 'மல்விகை மாதா மாதம் ஒழுங்காகக் கிடைக்க அனுப்பிவைப்புகள்' எனக் கூறி விடை தந்தனர் அவர்கள்.

நான் சென்னை விரும்பிப் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் மாலை மவுண்ட் ரோட்டிலுள்ள நூல் நிலைய மேல் மாடியில் தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் சென்னைக் கிளை சார்பாக ஒரு வரவேற்புக் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. கிளைச் செயலாளர் ரவீந்திரதாஸ் பம்பரம் போலச் சுற்றிச் சுழன்று செயல்பட்டுக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்.

மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்தே இன்னொரு பகுதியில் கவிதை நூலொன்று வெளியீட்டு விழா. பிரதம பேச்சாளர் திரு. மு. கருணாநிதி. இந்த நிலையில் இலக்கிய நண்பர்கள் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்களைத் தவிர வேறு யார் வரப் போகிறார்கள் என எண்ணிக் கொண்டே மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தேன். வரிசை வரிசையாக வந்த தரமான இலக்கிய ரஸிகர்கள் மண்டபத்தை நிரப்பி விட்டனர். திரு. தா. முத்துச்சாமி தலைமையில் ஆர். கே. கண்ணன் வரவேற்புரையையும், ஜெயகாந்

தன் அறிமுகவுரையையும் தொடக்கி வைக்கக் கவிஞர் கே. வி. எஸ். அருணாசலம், எம். கல்யாணசுந்தரம் ஆகியோர் பேச்சாளர்களாகக் கலந்து கொள்வார்கள் என ஏற்கனவே விளம்பரப்படுத்தப் பட்டிருந்த நோட்டீசை ரவீந்திரதாஸ் என்கைக்குள் திணித்து வைத்தார்.

வரவேற்புக் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது.

நிதி நிலையை உத்தேசித்து உதவி செய்ய விரும்பும் நண்பர்கள் உதவலாம் என்ற வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஜெயகாந்தன் பத்து ரூபா போட்டார். நான் ரூபா இரண்டு கொடுத்தேன். இப்படியே 57-80 கிடைக்கப் பெற்றது.

தலைமை உரைக்குப் பின்னர் நண்பர் ஜெயகாந்தன் மிக விரிவாக அறிமுக உரையை நிகழ்த்தினார். பழைய சரஸ்வதி காலகட்டத்தை நினைவூட்டி அந்தக் காலத்தில் இருந்த எமக்குள் இருந்த தோழமைத் தொடர்பையும் இலக்கிய நெருக்கத்தையும் கருத்தொற்றுமையையும் சுட்டிக் காட்டினார். இருந்தாலும் கால ஒட்டத்தில் பல கருத்து முரண்பாடுகள் நம்பி டையே குறுக்கிட்ட போதிலும் கூட, அடிப்படையில் நாம் தோழமை இறுக்கம் குலையாத நண்பர்கள்தான் எனக் குறிப்பிட்டுத் தனது பேச்சில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றியும் தொடர்புக் காட்டிப் பேசினார்.

இலக்கியத்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், வாடுவோர் தொடர்பு கொண்டவர்கள், உண்மையான இலக்கிய ஆர்வலர்கள் நிறையப் பேர் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தனர். எல்லாருடைய ஆர்வம் தனமும் முகங்கனையும்

நட்புப் புன் முறுவல்களையும் பார்க்கும்போது எனது தாய்த் திருநாட்டில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டுள்ளேனோ என்ற பிரமையே எனக்குள் ஏற்பட்டது.

கவிஞர் கே. ஸி. எஸ்ஸும் விரிவாகப் பேசினார். 'சில தினங்களுக்கு முன்னர் முடிவடைந்த திருப்பூர் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களை யொட்டிக் கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் புதிய வேகத்துடன் செயல்பட ஆரம்பிப்பதற்கான நல்ல சூழ்நிலை தமிழ்நாட்டில் இன்று முகிழ்ந்து வருகின்றது. இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தித் தமிழக—ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் தமது முற்போக்குப் பாதையைச் செப்பனிடப் பயன்படுத்த வேண்டும்' எனக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அதைத் தொடர்ந்து நான் எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்பட்டேன்.

மிக ஆறுதலாகவும் அதே சமயம் எனது இயல்புக்கு ஒத்து வராத அமைதியுடனும் எனது சொற்பொழிவை ஆரம்பித்தேன்.

கவிஞன் பாரதியிடமிருந்து சிந்திக்கப் பழகிக் கொண்டோம்; புதுமைப்பித்தனிடமிருந்து எழுதக் கற்றுக் கொண்டோம் இது தான் இலங்கைத் தமிழ் முற்போக்கு எழுத்தாளர் பரம்பரையின் தோற்றுவாய் என நமது பரம்பரையை முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்திப் பேசினேன்.

தமிழகத்தில் இருக்கும் இன்றைய இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர்களை நாம் எத்தகைய முறையில் அணுகி மதிக்கப் பழகி இருக்கிறோம் என்பதில் இருந்து, இலக்கியச் சிற்றேடுகள் தமிழகத்தின் மூலை முடுக்குகளில் இருந்து வந்த போதிலும் கூட,

அவைகளின் இலக்கியத் தரத்தை தாக்கத்தை, ஆளுமையை நாம் எவ்வாறு உணரத் தலைப்பட்டுள்ளோம் என்பதுவரை விஸ்தாரமாகவே எனது கருத்துக்களைக் கூறினேன்.

நமது தேசத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் பொருளாதார ரீதியாகப் பின் தங்கிய சமூகப் பகுதியினரும் இன்னும் அடிப்படையில் மிகச் சாதாரண குடும்பங்களில் இருந்து வந்தவர்களும் தான் இன்று மிகச் சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களாகப் பரிணமித்திருக்கின்றனர் — மக்களால் மதிக்கப்படுகின்றனர் — என்பதையும் சொல்லிவைத்தேன். இதில் கணிசமான படைப்பாளிகளும், விமர்சகர்களும் மார்க்ஸிஸத்தைத் தமது தத்துவக் கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டவர்களே என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினேன்.

எழுதும் நமக்குள் பல்வேறு முரண்பாடுகள், கருத்து மோதல்கள், கொள்கை வித்தியாசங்கள் இருந்த போதிலும் கூட, நாம் எழுத்தாளர்கள், நமது தேசத்தை நேசிப்பவர்கள், நமது மக்களின் வருங்காலச் சுபீட்ச வாழ்வை மனசார விரும்புகின்றவர்கள், புதிய சமுதாயத்தைப் படைக்க விரும்பும் முன்னோடிகள் என்கின்ற முறையில் ஒரு வரை ஒருவர் மதிக்கப் பழகிக் கொண்டுள்ளோம், ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் சகிக்கக் கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றோம், ஒவ்வொருவர் அபிப்பிராயங்களிலும் உள்ள நியாயங்களை அங்கீகரிக்கப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டுள்ளோம் என்பதையும் எனது பேச்சில் நான் குறிப்பிட்ட தயங்கவில்லை.

அரைத்த மாவையே அரைத்து அரைத்து, இன்று பிர

பலங்களாக விளங்கும் சென்ற தலைமுறை தமிழக எழுத்தாளர்களை விட, இன்று புதிய பார்வை வாயுடன் புத்தம் புதுக் களத்தில் காலூன்றி நிற்குகொண்டு புதிய உத்வேகக் கருத்துடனும், தார்மிக ஆவேசத்துடனும் சொல்லாட்சியையும் கற்பனையையும் வாலாயமாகக் கொண்டு புதிய இலக்கியப் பாதை சமைக்கும் நோக்கத்துடன் செயல்பட்டு வரும் தமிழகத்தின் மாவட்டங்களில் வாழ்ந்து வரும் இளந் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளை நாம் ஏன் பதிகிக்கின்றோம், அவர்களை நாம் ஏன் கனம் பன்னுகின்றோம் என்பதையும் விரிவாக விளங்கப்படுத்தினேன்.

பட்டியலற்றம் என்பதன் பேரால் பழைய இலக்கியத்தைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, இன்றைய படைப்பு இலக்கியங்களை அடட்சியம் செய்யும் தமிழகப் பட்டியமன்றங்கள், புதிய இலக்கியப் படையல்கள் பற்றி ஏன் பட்டியமன்றக் கருத்துக்களை பகிரங்கமாக வருங்காலத்தில் செய்யக் கூடாது எனக் கேட்டு வைத்தேன்.

புதிய இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் பெயர்களை எல்லாம் அதே மேடையில் சொல்லி அந்தப் பொதுக் கூட்டத்திலேயே அவர்களின் திறமைக்கு எனதும் எனது நாட்டினதுமான மனமார்ந்த பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

அதே சமயம் கலை இலக்கியப் பரிவர்த்தனை என்பது ஒருவழிப் பாதையல்ல என்பதையும் மிகத் தெளிவாக வந்திருந்தவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்தினேன்.

நமது நாடு தமிழ் நாட்டின் சூப்பமைக் கூடையாக இருந்து வருகிறது. இது நீண்ட நாட்களுக்கு நடைபெற முடியாது.

இதை எதிர்த்துப் பல படைப்பாளிகளும் நல்லைணம் படைத்த பொது மக்களும் தரமான ரசிகர்களும் குமுறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். எப்போது இது வெடிக்குமோ என்பது தெரியாது. இதைத் தமிழகமும் இந்திய நாடும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும், அதே சமயம் ஆரோக்கியமான இலக்கியக் கருத்துக்களே நமது நாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்கு வரமுடியாமல் இந்திய மத்திய அரசு தடை விதித்துள்ளது என்பதையும் விவரித்தேன். இப்படிப் போனால் இது நமக்குப் பெரிய நஷ்டமல்ல. இன்னும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் தமிழ் நாட்டுக்குத்தான் இது பெரிய இழப்பாகும். ஏனெனில் புதிய புதிய சிந்தனையுடனும் புதிய நோக்குடனும் புதிய புதிய வீச்சுடனும் தமிழையும் தமிழ் நவீன இலக்கியத்தையும் வளர்த்து வரும் இலங்கையின் தமிழ் வலிமையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத தூர்ப்பாக்கிய நிலை தமிழ் நாட்டுக்கு நிச்சயம் வரத்தான் செய்யும். அது எப்படிப்பட்ட பேரிழப்பு என்பதைத் தமிழகம் அப்போதுதான் உணரும் என்பதையும் அதே மேடையில் சொல்லி வைத்தேன்.

கவையான அக் கூட்டம் இவ்விது முடிந்தது.

பல ஆர்வமுள்ள நண்பர்கள் கூட்ட முடிவிலும் காத்து நின்று என்னைச் சந்தித்தனர். சி. எஸ். எஸ். நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த பாக்கியமுத்து, பிச்சைமுத்து, என். ஆர். தாஸன், கங்கை கொண்டான், பூமணி, ரஹ்மான் மற்றும் பெயர் தெரியாத பல்வேறு இலக்கிய ஆர்வலர்களும் என்னுடன் நேர்ப் பேச்சில் தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர்.

அடுத்த நாட் காலை புறப் படுவதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தேன். மாலை 6-10-க்கு கன்னியாகுமரி எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் எனக்குப் படுக்கை வசதியுள்ள ஆசனம் முன்னரே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. எனவே பிரயாணப்பட்ட தேவையான சகல ஒழுங்குகளையும் செய்து கொண்டேன்.

தோழர் "செவ்வியன்" ரேப் ரெக்கார்ட்டருடன் என்னைத் தேடி வந்தார். மறைந்த தோழர் ப. ஜீவானந்தம் சம்பந்தமாக அவர் பல்வேறு தகவல்களைத் திரட்டி வருபவர். இவங்கைக்கு ஜீவானந்தம் அவர்கள் தலைமறைவாக வந்திருந்த செய்தியையும் அப்பொழுது என் போன்ற இளைஞர்களை அவர் அன்பாதரவுடன் ஆரவணைத்துப் புத்திமதி சொன்னதையும் முதல் நாள் கூட்டத்தில் சில தகவல்களைக் கூறி இருந்தேன். அது சம்பந்தமாகச் சகல தகவல்களையும் என் வாய் மொழி மூலம் பதிவு செய்ததுடன் அவரைச் சென்னையில் நாள் 1961-ல் சந்தித்த சுவையான நிகழ்ச்சிகளையும் பேட்டிபோலக் கேட்டுப் பதிந்து வைத்துக் கொண்டார்.

தொடர்ந்து பல இளம் இலக்கிய நண்பர்கள் என்னைத் தேடி வந்தனர். முதல் நாள் மாலை எனது சொற்பொழிவைப் பற்றித் தத்தமது அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னார்கள் சிலர். அதில் ஒரு எழுத்தாளர் சொன்னார்; "நான் பலபிரசங்கங்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். உதட்டில் இருந்துதான் எல்லாரும் பேசுகின்றனர். ஆனால் உங்களுடைய ஏவ்வொரு சொல்லும் இதயத்தின் அடி ஆழத்தில் இருந்து வந்தது போல எனக்குப் புட்டது"

"உண்மைதான்; எனது ஆன்மத் துடிப்புத்தான் சொற்களாக வெளிவருகின்றன. எனவே அவை இதயத்தில் இருந்துதான் பிரிட்டு வரவேண்டும்" என நான் சொன்னேன். ஒரு கல் லூரி மாணவன் சொன்னான்: "உங்களுடைய சில கருத்துக்களைக் கேட்டபோது எனது உடல் சிலிர்த்துப் போய் விட்டது. கண்கள் கசிந்து விட்டன"

பாலன் இல்லத்திலிருந்த அனைவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டேன். சொற்பநாட்கள் தான் தொடர்பென்றாலும் கூட, பல தோழர்கள் பிரிவுத்துயரம் தாங்காமல் வருந்துவதை அவர்களினது முகங்கள் காட்டித் தந்தன.

சாயங்காலம் எக்மோர் ஸ்டேசனுக்கு வழியனுப்பப் பல நண்பர்கள். இலக்கியத் தோழர்கள் வந்திருந்தனர். ரவீந்திர தூஸ், ஆயன் போன்றவர்கள் விசேஷ சிரத்தை எடுத்து எனது பிரயாணத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தனர்.

தூத்துக்குடியை நோக்கி நான் தவனந்தனியாகப் புறப்பட்டு விட்டேன்.

பல தடவைகள் நான் தமிழகம் வந்துள்ள போதும் தூத்துக்குடிக்குப் போகவில்லை. இம்முறை போகவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. ஈழத்து இலக்கிய நண்பர்களின் பேரபிமானத்தைப் பெற்ற வரான குருசுவாமி தூத்துக்குடியை அடுத்துப் பன்னிரண்டு கல் தொலைவிலுள்ள ஓட்டப்பிடாரத்தில் வசித்து வந்தார். அவரைச் சந்திப்பதே எனது பிரயாண நோக்கமாகும்.

சென்னையை விட்டு பிரியும் போது எனது நெஞ்சில் ஒரே யொரு சம்பவம்தான் மிக ஆழமாகப் பதிந்துபோயிருந்தது.

(தொடரும்)

கலாவிநோதன் பெ. அண்ணாச்சாமி

உண்மையான — முழுமையான ஒரு கலைஞன்: கவிஞன், பாடகன், வாத்திய விற்பன்னன், ஓவியன், ஒப்பனைக்காரன், நடிகன், நாட்டியக்காரன், ஆசான், அண்ணாவி, விளையாட்டு வீரன் — ஓர் இறப்பில் இத்தனைபேரும் மரணித்து விட்டார்கள்.

நாட்டுக்கூத்து முறையில் தன்னிகரற்ற ஒரு மேதை. இத்துறையில் இலங்கையில் பிரபலமாகத் திகழும் நடிகமணி வி. வி. வைரமுத்துவின் குருவாக இருந்து அவரையும், அவரைப்போன்ற இன்னும் பலரையும் உருவாக்கி அமைதியான கலைப்பணி புரிந்த பேராசான் பெ. அண்ணாச்சாமி சமீபத்தில் மறைந்துவிட்டார்.

அண்ணாச்சாமி மாஸ்ரரை உயர்த்து மக்கள் அறிந்ததைவிடக் கூடுதலாக இந் நாட்டு உழைப்பாளிகளும், விவசாயிகளும், கிராமந்திர மக்களும் அறிந்திருந்தனர்.

“ஒரு கலைஞனின் உண்மையான அளவுகோல் அவன் சாதாரண மக்களின் இதயத்தில் எத்தகைய இடத்தைப் பிடித்திருக்கிறான் என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது” என்றார் புஷ்கின். இக் கூற்றினை மாஸ்ரரின் மரணச் சடங்கிற் கலந்துகொள்ள முலை முடக்குகளிலிருந்தெல்லாம் திரண்டு வந்திருந்த முகம்நியாச் சாதாரணர்களின் கூட்டமும், அவர்கள் கதறிக் கண்ணீர்விட்ட காட்சியும் உறுதிசெய்து விட்டன. இக்கலைஞனுக்கு மல்லிகை தனது அஞ்சலியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறது.

ஆழ்ந்த துக்கமடைகிறோம்

எங்கேயோ பிறந்து, எங்கேயோ வளர்ந்து, தான் நம்பும் இலட்சியத்திற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து மட்டக்களப்பில் இருந்து கொண்டு தொழிலாளி வர்க்க மேம்பாட்டிற்காகவும் இடதுசாரி முற்போக்கு இயக்கத்துக்காகவும் அயராது உழைத்த தோழர் கிருஷ்ணச்சுட்டி குறாவளிக் கொடுமைக்கு உட்பட்டு மறைந்து விட்டார். அவரது பேரிழப்பு முற்போக்கு இயக்கங்களுக்கே மிகப் பெரிய நஷ்டமாகும். அவரது மறைவையிட்டு மல்லிகை வருந்துகின்றது.

—ஆசிரியர்

கேள்விகள் புதுமையாக இருக்கட்டும்.— தரமானவையாக அவை அமையட்டும். உங்களது கேள்வியின் சகிசை எமது பதிலுக்கு உற்சாகமூட்டட்டும்.

டொராடெக் ஜிவா

✳ உங்களால் மறக்க முடியாத சமீபத்திய செய்தி ஒன்றைக் கூறமுடியுமா?

கொக்குவில், மதுரைக்குரியேன்

நேற்றுவுரைக்கும் இந்த நாட்டில் ஓர் அமைச்சராக இருந்த திரு. தென்னக்கன் அவர்கள் ஆட்சி மாறியதினால் பதவி பறிபோன கட்டத்தில் தனது கவிதைகளை நூலுருவாக்கிக் கொண்டு கண்டியில் நடைபாதைகளில் நின்று கொண்டு கவிதை பாடிப் பாடித் தனது ஆக்கங்களை விற்கிறாரே. இக்காட்சியை நான் செய்திப் பத்திரிகைகளில் பார்த்தபோது எனது தேகமே புல்லரித்தது. கண்டிக்குப் போகக் கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தால் அந்த நிலையில் நின்று அங்கு விற்பனை செய்யும் அந்தக் கவிஞனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட வேண்டும் போல என் மனதிற்குப் படுகின்றது. இந்த நாட்டில் மட்டும்தான் ஓர் மாஜி அமைச்சர் இப்படி நடைபாதையில் நின்று தனது கவிதைகளை விற்கும் சம்பவம் நடைபெற்றுள்ளது என நம்புகின்றேன்.

✳ உங்களது சஞ்சிகைக்கு மல்லிகை என்ற பெயர் தங்களுக்கு எப்படித் தோன்றியது?

மட்டுவில்.

சி. சதாசிவம்

ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு வந்த காலத்தில் பல நண்பர்களையும் இலக்கியத் தோழர்களையும் கலந்து யோசித்தேன். ஒரு நாள் 'நந்தி' மற்றும் சில நண்பர்களுடன் இது சம்பந்தமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது பல பெயர்களை எழுதி, அடித்து, எழுதிப் பார்த்து முடிவில் இந்தப் பெயர் மனதிற்குப் பிடிக்கவே மல்லிகை நாமம் நமது மாசிகைக்குச் சூட்டப்பட்டது.

✳ 'ஊருக்கு நூறு பேர்' என்ற தலைப்பில் ஜெயகாந்தன் எழுதிச் சமீபத்தில் வெளிவந்த நாவலை நீங்கள் படித்தீர்களா? அக்கதை உங்களுடைய சஞ்சிகை வாழ்க்கை மாதிரி இருக்கின்றதே; உங்களுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி ஜெயகாந்தனுக்கு நன்றாகத் தெரியுமா?

பதுளை.

ம. தேவராணி

படித்தேன். என்னைப் பற்றியும் எனது வாழ்க்கை பற்றியும் நண்பர் ஜெயகாந்தனுக்கு ஏற்கனவே நன்கு தெரியும். ஊருக்கு நூறு பேர் என்னுடைய வாழ்க்கைப் பின்னணியைக் கொண்டதாக இருப்பதாக வேறு சிலரும் சொன்னார்கள். இதைப் பற்றி நான் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. ஓர் படைப்பாளிக்கு எதைப் பற்றியும் கற்பனை செய்து எழுதப் போதிய கதந்திரமுண்டு. இதை நான் முற்றாக உணர்ந்தவன். எனவே சொந்த உணர்வுகளுடன் நான் அந்த நாவலைப் படிக்கவில்லை.

* உங்களுடைய அடிப்படையான ஆசை என்ன? கோப்பாய். த. கருமாரன்

இந்த மண் சமதர்ம பூமியாகச் செழிக்க வேண்டும்.

மக்கள் சுபீட்சமாக — ஏந்த விதமான பேதங்களும்ற்று — வாழ வேண்டும்? அதைப் பார்த்து நான் கண்ணை மூட வேண்டும். போலிச் சோஷலிஸம் பேசி — தற்காலிகமான கயநலத்துக்காக வேஷம் போடும் சடை கெட்ட சந்தர்ப்பவாதக கூட்டம் மக்கள் மத்தியில் அம்பலப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதுவே எனது கருக்கமான ஆசை.

* நீங்கள் உங்கள் முன்னால் எதிர்ப்படும் பெரிய பெரிய பிரச்சினைகளை எப்படிச் சமாளிக்கிறீர்கள்.

அ' புரம் ஆர். ராசதுரை
முதலில் எதையுமே பாரிய பிரச்சினைகளாக நான் கருதுவதில்லை; கருதி மனதைப் போட்டு அலட்டிக் கொள்வதில்லை. பிரச்

மல்லிகையின் இலக்கியத் தரத்தை என்னால் உணர முடிசின்றது— ஏனெனில் நானொரு ரசிகன். அதன் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்ட எனக்கு அதற்கு நீர் உணர்றவேண்டிய கடமைப்பாடுமுண்டு.

ஒரு ரசிகன்
கொழும்பு - 2

சினேகனைக் கண்டு ஒழிந்து கொள்ள முயற்சிப்பதுமில்லை. அதனை அதன் சுயருபத்துடன் முகத்துக்கு முகம் சந்திக்கப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்வேண்டுமென்று அது என்னைத் தயார் நிலைப்படுத்திவிடும். பின்னர் பிரச்சினையே என்னுடன் பிரச்சினைப்பட்டுப் படிந்து விடும். இதில் ஓர் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டேன். பிரச்சினைகளைக் கண்டு மனம் பதறி விட்டால் அப் பிரச்சினையே பூதாசிரமமாக உருப் பெற்று விடும். அதை நேர் நின்று சந்திக்கப் பழகி விட்டால் பிரச்சினைகளின் தீர்வுக்குப் பின் புதிய பலமும் தெளிவும் நம்முள் ஊறுவதை நான் பல தடவை அவதானித்துள்ளேன். எனவே பிரச்சினைகளைக் கண்டு நான் நடுங்கி விடுவதில்லை. மனம் குமைந்து போவதில்லை. பிரச்சினையே பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட வழிசமைத்துத் தந்து விடும்.

* உங்கள் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத சம்பவம் ஏதாவது உண்டா?

தலப்பன். எஸ். தங்கவேலர்

சினிமாப் பாணிக் கேள்வி இது. நட்சத்திரங்களைப் பேட்டி காணும் சினிமாப் பகுதியினர் கேட்பதைப் போல நீங்களும் ஒரு படைப்பாளியிடம் கேட்கப் பழக்கப்படுத்தியுள்ளீர்கள். மறக்க முடியாத எத்தனையோ சம்பவங்கள் உண்டு. எனது வாழ்க்கை வரலாறு என்ற முறையில் ஒரு நூலையே எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். அப் பொழுது பல தகவல்களை அதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்வேன். அப் பொழுது படித்துப் பாருங்கள்.

* புலவர் கீரன் இங்கு வந்திருந்த பொழுது படைப்பு இலக்கியகாரர் மீது சாடினாரே அது பற்றி என்ன கருதுகிறீர்

கள்? ஜெயகாந்தன் பற்றி அவர் சொன்ன கருத்தைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ஏழாலை. எஸ். சந்திரன்

கதாப்பிரசங்கம் செய்ய வந்த பண்டிதத் திருக்கூட்டம் படைப்பு இலக்கியம் பற்றி வாயைத் திறப்பதில் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது. எங்களுடைய பத்திரிகைக் காரர்களில் சிலருக்குச் செக்ரூக்கும் சிவலிங்கத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமலிருக்கிறது. பேட்டி காண்பவர்கள் பொறுப்பாகக் கேட்க வேண்டும்; பதில் சொல்ல வேண்டியவரின் தகைமையையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சொல்லுகிறார்களே என்பதற்காக எல்லாவற்றையும் எழுதி விடுவது பேட்டியல்ல. அடுத்து 'சுழத்துப் படைப்புகளுக்கு அடிக்குறிப்புத் தேவை' எனச் சொன்னவர் ஜெயகாந்தனல்ல. கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வர. ஜகந்நாதன். மாறாக ஜெயகாந்தன் அடிக்குறிப்பு விவகாரத்தில் 'சுழத்துத் தரமான படைப்புக் களைப் படித்துப் புரியக் கூடிய தாளால் நீ படி; புரியாமல் போய் இப்படிக்கூப்பாடு பேரடாதே! எனச் சொன்னவர் ஜெயகாந்தன். இப்படியான பண்டிதக் கீரன்கள் சென்னையில் இப்படிச் சொல்லிவிட மாட்டார்கள். கடல் கடந்ததுதான் இவர்களது வீரம். அங்கு இப்படிச் சொன்னால் வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வார் ஜெயகாந்தனிடமிருந்து. இதுதான் உண்மை.

* மல்விகையில் சிறிய சிறிய துணுக்குகளை (டைஜஸ்ட் போல) சேர்த்துக் கொண்டால் என்ன?

பதுளை. எஸ். சரோஜினி

சுவையான பல தகவல் துணுக்குகளை மாதா மாதம் சேர்க்க வேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம்; ஆனால் அப்படிச் சுவை ததும்பும் துணுக்குகளை எழுதி அனுப்புவர்கள் குறைவு. கூடியவரை இனிமேல் அப்படியான துணுக்குகளைச் சேகரித்து வெளியிட முயல்கிறேன். எழுதுபவர்களும் சுவையானவைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதியனுப்பினால் நல்லது.

* உங்களுடைய புதிய பதிப்புக்கள் வந்திருப்பதாகச் சில நண்பர்கள் சொன்னார்கள். எந்த எந்த நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன? யாரிடம் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்?

சாவகச்சேரி, ம. தவராஜன்

சாலையின் திருப்பம், பாதுகை இவை இரண்டாம்பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளன. தண்ணீரும் கண்ணீரும் மூன்றாம் பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. இவைகளைச் சென்னை நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் வெளியிட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் பூபாலசிங்கத்திடமும் கொழும்பில் சி. எல். எஸ். நிறுவனம், ஆஸ்கிலோன் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர்ஸிடமும் வருகின்ற ஜனவரி மாதமளவில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இந்திய - இலங்கைக் கப்பல் போக்கு வரத்து ஆரம்பித்ததும் கிடைக்கும் என நினைக்கிறேன். இன்னும் புதிய புத்தகங்களாக இரண்டு நூல்கள் தயாராகின்றன. கூடிய சீக்கிரம் அவையும் மேற்கண்டவர்களிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

* தமிழ் மாணவர்களுக்கு பரீட்சைப் பேப்பர் திருத்திய தமிழ் விரிவுரையாளர்கள் அதிகமான புள்ளிபோன்று அவர்களைப் பரீட்சையில் பாஸ்பண்ணை வைத்திருக்கின்றனர் என்ற குற்றச்சாட்டுப் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

நச்சாட்டுப் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

கரவெட்டி, வே. மூர்த்தி

தமிழ் மாணவ பரம்பரையின் மனதை மிக ஆழமாகப் புண்படுத்தியுள்ள குற்றச் சாட்டு இது. இதைக் கண்டிப்பாக விசாரித்தே ஆகவேண்டும். எதிர்காலத்தில் ஒரு இனத்தின் திறமைசாலிகளையே பாதிக்கப்போகும் இக் குற்றச் சாட்டு விசாரிக்கப்படாது போனால் தகவல்களே பின்னர் உண்மைபோல மாறக் கூடிய அபாயமும் இதில் இருக்கிறது. எனவே பாரபட்சமற்ற முறையில் உடனடி விசாரணை செய்யப்பட வேண்டும். தவறு நடைபெற்றிருந்தால் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் தண்டிக்கப்படவும் வேண்டும்.

உலகத்தில் இலங்கைத் தமிழர்கள் ஏதோ அதிசயப் பிறவிகளல்ல; தெய்விக கடாட்சம் பெற்றவர்களாமல்ல. இயற்கை அவர்களை வஞ்சித்து விட்டது. ஆறு இல்லை; வளமான பூமி இல்லை. வாமும் வசதிகள் இல்லை. சல்வி ஒன்றே அவர்களது முதுசம்; மூலதனம்; பல சிரமங்கள் மத்தியில் போராடி வந்த தமிழ் மாணவர்கள் பரம்பரையாகக் கிடைத்த இந்தக் கல்விச் செல்வத்தைத் தமது உழைப்பால் இன்னும் செழுமைப்படுத்தினார்கள். எந்த ஏழையின் வீட்டிலும் 'படி..... படி ...' என்ற ஓசையே காலை, மாலையில் கேட்கும் ஒலி. மக்களின் திறமை, ஆற்றல் தேசியச் சொத்து, தேசியப் பெருமையே தவிர, அது யாருக்கும் விரோதமானதல்ல. நம்மைப் புரிந்துகொண்ட சிங்களச் சகோதரர்களும் இந்தக் குற்றச் சாட்டுக்கெதிராகக் குரல் கொடுக்க வேண்டும்.

Registered as a Newspaper in Sri Lanka.

வெல்டிங் பயிற்சி

(மூன்று மாதம்)

நவீன வெளிநாட்டு முறையில்
பயிற்சி அளிக்கப்படும்

Electric & Gas Welding - theory & Practicals
(Including Audio-Visual Teaching aids)

NATIONAL INSTITUTES

57, 59, பாங்கால் வீதி

யாழ்ப்பாணம்

மென்மை, சுவை, தரமானவைகளுக்கு

பேக்கிங் பவுடர்

ஜெலி கிறிஸ்டல்

கஸ்டர்ட் பவுடர்

போன்றவற்றையே தெரிந்து வாங்குங்கள்

தயாரிப்பாளர்:

Bird Industries

294, ஜோர்ஜ் ஆர். டி. சில்வர் மாவத்தை,

கொழும்பு-13

Registered as a Newspaper in Sri Lanka.

காலம் பொன்னானது
காலத்தைத் திட்டமிட-

1979

கலண்டர்களில்
பிளாஸ்டிக் டயறிகளில்
பேர்ஸ் டயறிகளில்
மிகாடிக் சிறந்தது --

மெய்கண்டான்

★
**Commercial, Artistic &
Multicolour Printers.**

Publishers of,
'NATCHATRAMAMA'
(Leading Children's Magazine)
'KALAVALLI'
(Literary Tamil Monthly)

1979

MEIHANDAN

- ★ Line Blocks
- ★ Line & Tone Blocks
- ★ Process Color Blocks
- ★ Half-tone Blocks
- ★ Color Blocks

MEIHANDAN

COLOMBO

JAFFNA

T' phone: 29345

T' phone: 236

234 B, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும் ஆகியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினித் ஜீவா அவர்களால் மலங்கை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ லங்கா அச்சத்தில் அச்சிடப்பெற்றது